

Αντιφωνητής

...Λιγδιασμένη πηγή,
σταματημένο χάδι,
μαρτυρικό κι ανήμπορο
νέκνιο σημάδι,
άνυποπτη έκταση τών
χεριών στην οικουμένη

Η. ΛΑΓΙΟΣ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟ ΠΑΝΘΡΑΚΙΚΟ ΕΝΤΥΠΟ ΓΝΩΜΗΣ

12 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 2005

ΕΤΟΣ 8ο / ΑΡ. Φ. 180 / ΤΙΜΗ 0,90 €

Ο Ναστραντίν Χότζας στα ευρωπαϊκά σαλόνια και ο Χατζηαβάτης στη βαλκανική του απομόνωση

Δέν χρειάστηκε να περάσουν περισσότεροι από δεκαοκτώ μήνες για να δείξει και αυτή η κυβέρνηση του προτεκτοράτου τα όριά της. Την ανακούφιση από την - προσωρινή όπως όλα δείχνουν - απαλλαγή του τόπου από τη σημιτογυρωρακική λαίλαπα διαδέχθηκε για μία ακόμη φορά η απογοήτευση, αν όχι η απελπισία από την επαναλαμβανόμενη όλο και συχνότερα διαπίστωση: δέν υπάρχει καμμία ελπίδα.

Η αλήθεια είναι ότι δέν περιμέναμε και πολλά. Η σήψη είχε διαποτίσει τα πάντα, ενώ τα θέματα εξωτερικής πολιτικής μόνο με χαρακτηρισμούς που επισύρουν εισαγγελική παρέμβαση θά μπορούσαν να περιγραφούν. Μία λίγο καλύτερη διεκπεραίωση της καθημερινότητας, ένα σχετικό περιορισμό της φανταστικότητας, μία προσπάθεια ψιλοβελτίωσης στην Παιδεία και μία διαχείριση τών εθνικών θεμάτων με τρόπο που να μη παραπέμπει εύθως σε υπαλήθους που εξυπηρετούν τα συμφέροντα όλων τών άλλων εκτός από τα ελληνικά. Η υπόγεια αλλά προφανής - παρά τα περι τού αντιθέτου μισόλογα - στήριξη τών Κυπρίων να καταψηφίσουν ολοκληρωτικά το έμμεσo Ανάν, ήταν από μόνος του ένας ικανός λόγος να θεωρηθεί κανείς επιτυχή ολοκληρητήν τετραετία. Η συνέχεια όμως ήρθε να διαψεύσει με κραυγαλέο τρόπο το σύνολο τών προσδοκιών.

Προσήλθε περιδείξ στην κορυφαία εδώ και δεκαετίες για τα ελληνικά συμφέροντα διαπραγματεύση, με μία περίπου ψυχοπαθολογική έμμονη (τήν άνευ όρων και παντί τρόπο πρόσδεση της Τουρκίας στην ΕΕ, στην οποία όμως έντασσόμενη ουσιαστικά τήν διαλύει), εύρισκόμενη εκτός τών άλλων σε απόλυτη αναντιστοιχία με τή θέληση του ελληνικού λαού τόν οποίο υποτίθεται ότι εκπροσώπησε, και κατάφερε το απόλυτο τίποτε.

Δέν έθεσε καν θέματα που για λόγους τιμής και αξιοπρέπειας θά έθεται ακόμα και νησίδες που παριστάνουν τα κράτη στα βάθη του Ειρηνικού (casus belli, γκριζες ζώνες, παραβιάσεις, στρατός Κατοχής, Χάλκη κοκ). Ούτε ένα!!! Τή στιγμή που δέν έχουμε διαβάσει πουθενά τόν αντίλογο στην ανάληψη που λέει ότι η ΕΕ με τήν ένδεχόμενη είσοδο της φασιτογείτονος μπαίνει σε τροχιά διάλυσης ή τού λιγότερο ότι μετατρέπεται σε μία ζώνη ελεύθερου εμπορίου χωρίς καμμία πολιτική συνοχή, οι δικοί μας παρίσταναν τούς Κινέζους βαυκαλιζόμενοι ότι δήθεν έτσι θά εξημερωθεί τού θηρίο.

Τρανή απόδειξη ότι δέν συμβεί αυτό είναι ότι ακόμη και τήν περίοδο που υποτίθεται

- Σταμάτα μωρή τρελλή, μπροστά στον κόσμο!

ότι τού θηρίο καιγόταν να ξεκινήσει διαπραγματεύσεις ούδόλως άλλαξε τήν σχεδόν αυτοκρατορική συμπεριφορά του προς κάθε κατεύθυνση συνεπικουρούμενο από τόν αμερικανοβρετανικό άξονα.

Για μωρή σελίδα για τού μέλλον της Ερώπης κάνουνε λόγο οι γνησιότεροι ευρωπαϊστές, όσο έν πάση περιπτώσει είχανε κάποτε πιστέψει σε μία πολιτικά ένοποιημένη οντότητα, τήν οποία βλέπουνε μαθηματικά πλέον να εκφυλίζεται περίπου σε έναν χώρο ελεύθερου εμπορίου, άθურμα στα χέρια τών γελαδάρηδων. Η απόσταση ανάμεσα στις προσδοκίες τούσo αυτόν όσο και τών ευρωπαϊών πολιτών και τήν προσφάτως διαμορφωθείσα κατάσταση έχει προσλάβει χαώδεις διαστάσεις. Η ανάλυση του ΚΚΕ περί ευρωπαϊκού μεγάλου κεφαλαίου που αναζητάει στα πλαίσια της παγκοσμιοποίησης νέες αγορές και σφαίρες έπιρροής, φθηνά εργατικά χέρια χωρίς εργασιακά δικαιώματα κοκ, παρά τις έγγραφεις της καθλώσεις μοιάζει κοντύτερα από ποτέ στην πραγματικότητα.

Ένα έρώτημα επανέρχεται έπιτακτικότερο: τί μέλλει γενέσθαι μετά και τις τελευταίες εξελίξεις στην χώρα της φαιδράς πορτοκαλέας με αυτό τού εξαίρετικά χαμηλής ποιότητας πολιτικό προσωπικό; Εκτός από τήν αυτονόητη υποστήριξη της πρότασης για δημοψήφισμα με τού όποιο θά αποφασίσει τελικά ο ελληνικός λαός για τήν τύχη της ένταξης τών κομπάρων τους, ένα ακόμη μείζον ζήτημα απαιτεί ξεκάθαρη θέση εδώ και τώρα. Να διαλέξουνε έπιτέλους άφεντικά. Η έξεντελιστική / ταπεινωτική συμπεριφορά τών σημερινών, διά τών νέων προτάσεων Νίμιτς, για πολλοστή φορά ακόμη και για ένα ήσσοнос διεθνούς σημασίας θέμα (με τις γνωστές του προεκτάσεις, βέβαια) δείχνει τόν δρόμο. Η ολοκληρωτική προσχώρηση στο πρόγραμμα και οι μαζικές παραγγελίες Eurofighter θά ήταν μία πολύ ένδιαφέρουσα και σαφής πρώτη κίνηση. Δ. Ν.

Η Ιστορία μās εύνοει, ή πολιτική κοιμάται

Ένψ είναι περίοδος ιστορικών απολογισμών, οι υπεύθυνοι αποφεύγουν να τούς κάνουν. Η Ελλάδα μπορούσε να βρεθεί

στο ιστορικό ραντεβού του Λουξεμβούργου σε καλύτερες θέσεις με εξασφαλισμένες αποκαταστάσεις τών δικαιωμάτων της εκεί που αυτά παραβιάστηκαν τήν περίοδο του Ψυχρού Πολέμου. Ένψ ή Ιστορία μās εύνοει, ή Πολιτική κοιμάται ή φλυαρεί καταναλώνοντας τού ευρωπαϊκό και άλλα πλεονεκτήματα. Ο άναρθρος λόγος τών εκτιμήσεων ήχει ως προπαγάνδα συντήρησης αποτυχημένων

ομάδων. Τού πλέον δυσάρεστο είναι ότι σε ιδιαίτερα εύνοικές για τή χώρα συνθήκες δέν διακρίνει κανείς ένδιαφέρον, ιδέες, σχέδια, πολιτικές για τα έπόμενα ραντεβού. Τήν μεγάλη εύθύνη γι' αυτό έχουν οι διοικήσεις του λεγόμενου ΠαΣοΚ. Από αυτό είχε απαιτήσεις ή Ιστορία. Αυτές όμως μετέβαλαν μία πατριωτική σε κεμαλική και κενυάτικη σημαία. Όταν ή γεωπολιτική εύτοπία της χώρας διαδέχθηκε τήν γεωπολιτική δυστοπία του διπολισμού, αυτοί έκαναν έξωτερική πολιτική ένθικοφρόνων τών δεκαετιών του 50-60. Ο φίλος τους Μένιος Κουτσόγιωργας θά έλεγε «δέν έχετε δικαίωμα να όμιλείτε». Οι σημερινοί κυβερνώντες διακρίνονται από τήν χρόνια άφρονία τους όταν ή ευρωπαϊκή ιστορία ζητά έναν ελληνικό πρωταγωνιστισμό.

(Μιχάλης Χααραλαμπίδης)

Εισαγωγές Μεταχειρισμένων Αυτοκινήτων «Ο Μάκης» (έκ του Όσαμάκης)

Προσέξτε δημοσίευμα - δέν είναι πλάκα! - στην «έγκυρη» Boston Globe (4-10) και βοηθήστε μας να καταλάβουμε:

«Η αντιτρομοκρατική μονάδα του FBI διενεργεί ανακρίσεις σε κυκλώματα κλεπτών στις ΗΠΑ μετά τήν ανακάλυψη όχημάτων που χρησιμοποιούνται σε βομβιστικές επιθέσεις στο Ιράκ, πιθανώς κλεμμένων στις ΗΠΑ, σύμφωνα με ύψηλους αξιωματούχους της Κυβέρνησης. Ο ύποδιευθυντής της μονάδας John Lewis έπτε πως ή έρευνα δέν απέδειξε ότι τα όχηματα είχαν κλαπεί ειδικά για βομβιστικές επιθέσεις στην Μέση Ανατολή, αλλά αποδείχθηκε ότι έξηχθησαν λαθραία από τις ΗΠΑ από κυκλώματα του οργανωμένου έγκληματος, τρομοκράτες και άντάρτες. Η έρευνα ξεκίνησε όταν τα συμμαχικά στρατεύματα βρήκαν σε έργοστάσιο βομβών στη Φαλούτζα τόν περασμένο Νοέμβρη όχημα 4X4 καταχωρημένο στο Τέξας, έτοιμο για βομβιστική άποστολή. Οι ανακριτές ανέφεραν και μερικές ακόμη περιπτώσεις αυτοκινήτων που αποδεδειγμένα κλάπηκαν στις ΗΠΑ και μέσω Συρίας ή άλλων μεσανατολικών χωρών καταλήγουν στα χέρια τών άνταρτών και της Αλ Κάιντα στο Ιράκ. Πιστεύεται ότι τα όχηματα κλέβονται από ντόπιους κλέφτες σε αμερικανικές πόλεις και περνάνε λαθραία σε πλοία που περιμένουν στο Λός Άντζελες, τού Σηάτλ, τού Χιοϋστον κλπ. Ειδικοί έπί της τρομοκρατίας πιστεύουν ότι οι ιρακινοί

άντάρτες προτιμούν τα αμερικανικά κλεμμένα αυτοκίνητα γιατί συνήθως είναι μεγαλύτερα, ανακατεύονται πιο εύκολα σε αμερικανικά κονβόν και αποδεικνύεται δυσκολότερα ότι είναι κλεμμένα.» Δηλαδή, αν κατάλαβα καλά, ο Μπίν Λάντεν και οι ιρακινοί άντάρτες έλέγχουν τα κλεφτρόνια στις ΗΠΑ, κλείνουν μαζί τους συμφωνίες, φορτώνουν τ' αυτοκίνητα σε αμερικανικά λιμάνια και τα κουβαλάν από τήν άλλη άκρη της ύφης; Κι αυτά τα αυτοκίνητα περνάν πιο άπαρητήρητα από τα ιρακινά; Κι όλα τούτα τα κάνει εκείνος ο σατανικός Μπίν Λάντεν, προκειμένου να έχει μεγαλύτερο πόρτ μπαγκάζ; Και δέν εισάγει τίποτε άλλο (π.χ. όπλα) από τις ΗΠΑ, παρά μόνον εύρύχωρα στείσον βάγκον, τού ύπερόπλο του 21ου αιώνα; Μήπως πρέπει να άπαρηρευτούν και τα συγκριτικά τέστ τών αυτοκινήτων, καθώς κάτι Καββαθάδες άνοίγουν τα μάτια στους τρομοκράτες; Λέω, μήπως,

- Αυτό κύριε Όσαμά πως σας φαίνεται;

Η ζωή είναι παντού, ή ανθρώπινη ποιότητα όμως...

Η πρωτοβουλία του Υπουργείου Δικαιοσύνης «Η ΖΩΗ ΕΙΝΑΙ ΠΑΝΤΟΥ» στα πλαίσια του έξανθρωπισμού τού σωφρονιστικού μας συστήματος με τόν Κύκλο Έκδηλώσεων Πολιτισμού στα Καταστήματα Κράτησης, είναι από τα σημαντικότερα πράγματα που έκανε αυτή ή Κυβέρνηση. Όχι πως δέν γίνονται κι άλλα πράγματα, είτε στον χώρο της Δικαιοσύνης είτε άλλου. Όμως τού συγκεκριμένο πρόγραμμα, που σκοπό του έχει να φέρι στους κρατούμενους τόν πολιτισμό και τήν έλπίδα και ν' άποτελέσει για τήν κοινωνία «έξω» άφορμή εύαισθητοποίησης, είναι μήνυμα ανθρωπιάς σημαντικότερο, ειδικά σε καιρούς που τα συνθήματα «μηδενικής άνοχής» δίνουν και παίρνουν και ειδικά από ύπουργό «συντηρητικής» κυβέρνησης. Πέρα λοιπόν από τού άλλο έργο τού κ. Παπαληγούρα, τόσο αναφορικά με τόν δικαστικό κλάδο όσο και με τόν τομέα του σωφρονιστικού συστήματος (και ΔΕΝ ξεχνάμε βέβαια τήν απόφασή του για να μην έκδοθει ό Ταϊλάν στη Γερμανία), οι 51 έκδηλώσεις τού δεύτερου δεκαπενθήμερου τού Οκτώβρη είναι ή σφραγίδα της πολιτικής του μαρτυρίας. Συγχαρητήρια άξιζουν φυσικά και σε όλους εκείνους τούς ανθρώπους τών Τεχνών, τού

άθλητισμού και τού πολιτισμού (άπό τόν Σαββόπουλο μέχρι τόν Δομάζο και άπό τόν Παϊτέρη μέχρι τόν Χριστιανόπουλο) που στήριξαν τόν νεότευκτο θεσμό. Έστω κι αν στις φυλακές Κομοτηνης οι έκδηλώσεις είναι κάπως «φτωχές» (μια μουσική βραδύα από τούς μουσικούς του «Ηχοδρομίου», ένας άγώνας βόλλευ με τήν Α.Ε.Κομοτηνης και μια συζήτηση με τήν συγγραφέα Αν. Καλλιωντζή), είναι μια καλή άρχή. Θεομά συγχαρητήρια σε όλους τούς συντελεστές!

Απουλία: 6ο ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΓΛΩΣΣΟΛΟΓΙΚΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ

Η παγκόσμια Ομοσπονδία για τη διάδοση – διεθνοποίηση της ελληνικής γλώσσας, ο Οργανισμός για τη διεθνοποίηση της ελληνικής γλώσσας (ΠΟΔ- ΔΕΓ, ΟΔΕΓ) και η ομοσπονδία των ελληνοφώνων δήμων της Σαλεντινής Ελλάδος, διοργάνωσαν στο Κοριλιάνο του Ότραντο της Απουλίας (Κάτω Ιταλία), από 6 έως 8 Οκτωβρίου 2005 το 6ο ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΓΛΩΣΣΟΛΟΓΙΚΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ με τίτλο «Οι διαλεκτικές μορφές της ελληνικής γλώσσας από την αρχαία εποχή μέχρι σήμερα».

Η ΠΟΔ-ΔΕΓ, τα μέλη της οποίας δραστηριοποιούνται σε Ελλάδα, Κύπρο και Αυστραλία, διοργάνωσε το Παγκόσμιο Γλωσσικό Συνέδριο για την Ελληνική Γλώσσα, στο οποίο συμμετείχαν δεκάδες ειδικό επιστήμονες από όλο τον κόσμο. Ο ΟΔΕΓ είναι μη κερδοσκοπικός Οργανισμός χρηματοδοτούμενος μόνον από τις εισφορές των μελών του και από δωρεές και χορηγίες φίλων του. Τα μέλη του Οργανισμού ανέρχονται σήμερα σε 600, ενώ αδελφά σωματεία έχουν δημιουργηθεί και δραστηριοποιούνται στην Ελλάδα (Καβάλα, Πειραιά, Θεσσαλονίκη, Βόλο, Χανιά, Λαμία, Καλαμάτα), όσο και εκτός Ελλάδος (Κύπρος, Αυστραλία). Από την ίδρυσή του ο Οργανισμός διοργανώνει διαγωνισμούς αρχαίων ελληνικών και ποιήσης, πολλές μορφωτικές εκδηλώσεις, ενώ εδώ και 15 χρόνια εκδίδει το τριμηνιαίο περιοδικό «Ελληνική διεθνής γλώσσα», που διανέμεται σε 74 χώρες. Επίσης σε συνεργασία με διάφορους φορείς οργανώνει φιλοξενία παιδιών ελληνοφώνων και μοργανών του εξωτερικού.

Το Συνέδριο διοργανώθηκε υπό την αιγίδα του προέδρου της Ελληνικής Δημοκρατίας και με την στήριξη του Υπουργείου Πολιτισμού της Ελλάδος της Ομοσπονδίας ελληνοφώνων Δήμων της Grecia Salentina του Δήμου Κοριλιάνο του Ότραντο του Ιδρύματος Κώστα και Ελένης Ουράνη της Εταιρείας ΚΛΕΟΣ Α.Ε. και της ΚΕΔΚΕ

Στο Συνέδριο μίλησαν ο Π. Κοντός για τη συμβολή του Αν. Καραναστάση στην μελέτη των ελληνικών ιδιωμάτων της Κάτω Ιταλίας, ο Χ. Χαλαραμπάκης:

Ο G. Rohlfς ως ερευνητής της Ελληνικής στη Νότια Ιταλία, ο E. Banfi για τα γκρεκάνικα, η S. Rogotanska για τις νεοελληνικές διαλέκτους σήμερα, η Irene Campolo για τα γκρεκάνικα της Καλαβρίας, η Edson Reis Meira για την ελληνική διάλεκτο της Κάτω Ιταλίας, η Φ. Καϊμάκη για τα Ελληνικά επώνυμα στο Σαλέντο, ο Νικ. Κορίνθιος για τον ενδιάθετο λόγο στη Ν. Ιταλία, η Δ. Μελισσαροπούλου και η Αγγελική Ράλλη για τον υποκορισμό στις διαλέκτους σε σχέση με την κοινή νεοελληνική, η Γ. Γιαννουλοπούλου και η Ε. Καραντζόλα για τις κατω-ιταλικές και οι καπαδοκικές διαλέκτους, ο Γ. Μαρκόπουλος και ο Σ. Σκοπετάς για τη μορφολογία του ονόματος στις νεοελληνικές διαλέκτους, ο Φ. Μαλκίδης (γλώσσα και κοινωνία στους ποντιόφωνους-κρυπτοχριστιανούς στην Τουρκία), ο Α. Λαζάρου (Ελληνικά στοιχεία κατωιταλικών διαλέκτων στη ρουμανική γλώσσα και Ιταλιώτες Έλληνες στην αρχαία Δακία), η Julián Méndez Dosuna για την Θεσσαλική διάλεκτο στην Τσokάνη, ο Salvatore Sicuro για την προφορά του ύψιλον ως «ου» στην Ελληνοσαλεντινή Διάλεκτο, ο Σ. Τσολακίδης για τη λεσβιακή διάλεκτο, η Lia Karosanidze για τις ελληνικές γλώσσες στο γεωργιανο-ιταλικό λεξικό του 1629, οι Jim Davy – I. Karra – P. Pavlou (αντανακλάσεις του Οθωμανού στον κρητικό και κυπριακό βίο), η Irene Darchia (λεξικολογικές ιδιαιτερότητες της αρχαίας διαλέκτου των πληθυσμών της Κρήτης), ο Δ. Παπαζαχαρίου για την Πατρινή διάλεκτο, η Cristina Guardiano (διαχρονικές αλλαγές στην ελληνική γλώσσα), ο Maxim Kisilier για τη σύνταξη της ελληνικής διαλέκτου στην Μαριούπολη, οι Μ. Γεωργαλίδου – Χ. Καϊλή – Α. Ρεβυθιάδου – Β. Σπυρόπουλος για τις γλωσσικές πτυχές στη ροδίτικη διάλεκτο, η Fatima Eloeva, για τις ελληνικές διαλέκτους, Ν. Μπάνσεκο, για τις Ελληνικές διαλέκτους της Αζοφικής, η Ε. Θεοκλίσια – Στοϊτσεβα, για τη διάλεκτο της Μεσημβρίας – Νέσεμπαρ, η Χ. Χρήστου, για τα ιδιώματα των χωριών Πάλτα και Μάλι Γιανισόλ της κριμαιοαζοφικής διαλέκτου. Το Συνέδριο, για το οποίο αξιότιμη συγχαρητήρια στους διοργανωτές, συνδύαστηκε με επισκέψεις σε ελληνοφώνους Δήμους της περιοχής και σε χώρους ελληνικού ενδιαφέροντος: Λέτσε, Ρωμαϊκό και Ελληνικό Θέατρο, Ελληνική Εκκλησία του Αγ. Νικολάου, Ότραντο (Αρχαίος Υδρός), Εκκλησία των Μαρτύρων, Τάραντας.

Μαυλιστικές «παιδαγωγικές» τακτικές για «αδούλωτα» φρονήματα...

Δύο μείζονα εκπαιδευτικά ζητήματα, που σχετίζονται πάντως με γενικότερες κυβερνητικές πολιτικές, είναι η ιδιωτικοποίηση των πανεπιστημίων και η αξιολόγηση των εκπαιδευτικών. Η ένταξη της ιδιωτικοποίησης των πανεπιστημίων στην ευρύτερη πολιτική της Κυβέρνησης για ιδιωτικοποιήσεις κρατικών οργανισμών είναι επιβεβλημένη, όπως και η σύνδεση της «αξιολόγησης» των εκπαιδευτικών με τον περιορισμό των δικαιωμάτων των εργαζομένων σε κάθε τομέα και με την άρση της μονιμότητας των υπαλλήλων στις ΔΕΚΟ.

Τη διαφωνία μου με τις ιδιωτικοποιήσεις ήδη την εξέθεσα, καθώς εκποούνται σε ιδιώτες έναντι ελάχιστου αντιτιμουκρατικές επιχειρήσεις και οργανισμοί που με σωστή διαχείριση θ' απέφεραν κέρδη στο δημόσιο, δηλαδή κέρδη στους πολλούς και όχι μόνο στους λίγους. Αντί, όμως, για την προσπάθεια εξυγίανσης και επικερδούς λειτουργίας των κρατικών οργανισμών, η Κυβέρνηση επιλέγει τον κοντόθωρο, αν όχι ύποπτο, δρόμο των ιδιωτικοποιήσεων, που θα στερήσει οριστικά απ' το ελληνικό δημόσιο πηγές εσόδων. Η ιδιωτικοποίηση των κρατικών πανεπιστημίων δεν διαφέρει, αλλά εδώ εγείρονται επιπλέον και ηθικά ζητήματα που άπτονται της δυνατότητας και της θέλησης ενός ιδιωτικού φορέα να παρέχει στους σπουδαστές του μία σφαιρικότερη μόρφωση και συγκρότηση, χωρίς να μένει απλά σε μία ωφελμιστική τακτική παροχής γνώσεων σχετιζόμενων αποκλειστικά με τις επαγγελματικές κατευθύνσεις που θ' ακολουθήσει ο σπουδαστής.

Οι θιασώτες της ιδιωτικοποίησης της Παιδείας θεωρούν ότι η «μεταβίβαση» των κρατικών πανεπιστημίων (έπονται και τα δημόσια σχολεία) σε ιδιώτες θ' απαλλάξει το κράτος από τεράστια έξοδα, τη στιγμή που τα «έσοδα» από σχολές και σχολεία είναι μηδαμινά, δεδομένης μάλιστα της απουσίας στη χώρα μας ουσιαστικής έρευνας που θ' επέφερε «κέρδη» στην πολιτεία. Επιβάλλεται ωστόσο να τονιστεί ότι η Παιδεία δεν πρέπει ν' αντιμετωπίζεται ως πηγή άμεσων χρηματικών εσόδων για το κράτος. Αν το «κέρδος» το ερμηνεύει κανείς έτσι, τότε ασφαλώς και δεν θα περιμένει «κέρδη» από την Παιδεία. Το πραγματικό όμως κέρδος για μια χώρα από την Παιδεία είναι η διαμόρφωση πολιτών συνειδητοποιημένων, δημοκρατών, που συμμετέχουν στις παραγωγικές διαδικασίες ως εργαζόμενοι αλλά και στις πολιτικές διεργασίες, παρακολουθώντας τες και κρίνοντας τες, ελέγχοντας την εξουσία και πιέζοντας για την εφαρμογή δίκαιων νόμων και για την εύρυθμη λειτουργία της Δικαιοσύνης. Αν μια πολιτεία κατορθώσει να δημιουργεί τέτοιους πολίτες, τότε είναι βέβαιο πως θα ωφεληθεί συνολικά στην λειτουργία της από αυτούς, έστω κι αν τη στιγμή της φοίτησής τους στα σχολεία φαίνεται να μην προκύπτουν άμεσα οικονομικά οφέλη.

Βέβαια, αν σήμερα στη χώρα μας, με την Παιδεία να παρέχεται από το κράτος,

η ωρίμανση των πολιτών δεν επιτυγχάνεται σε απόλυτο ποσοστό (όχι ότι κάτι τέτοιο θα γίνει ποτέ εφικτό), φαίνεται ότι θα επιτυγχάνεται ακόμη δυσκολότερα αν η Παιδεία ιδιωτικοποιηθεί. Ο λόγος είναι προφανής: ο ιδιώτης που λειτουργεί ένα πανεπιστήμιο

ή ένα σχολείο περιμένει άμεσα κέρδη από την «επιχείρησή» του. Ούτε η ωρίμανση των πολιτών τον ενδιαφέρει ούτε η αναμόρφωση του κράτους. Στόχος του είναι η ικανοποίηση του «πελάτη» μέσα από την επαγγελματική του αποκατάσταση. Μα, θα ρωτήσετε, ο σωστός επαγγελματικός προσανατολισμός δεν παρουσιάστηκε από τον γράφοντα ως στόχος που πρέπει να επιτευχθεί από τα σχολεία μας; Ασφαλώς, όμως ποτέ δεν αποκόπηκε από την ανάγκη δημιουργίας ώριμων, ενεργών πολιτών. Το πέρασμα από τη δημόσια στην ιδιωτική εκπαίδευση θα μηδενίσει τον πρωταρχικό στόχο της ωρίμανσης των πολιτών και θα θεοποιήσει την επαγγελματική αποκατάσταση. Η δε βεβαιότητα της πρόβλεψης στηρίζεται στην παρατήρηση της λειτουργίας των υπαρχόντων ιδιωτικών σχολείων και σχολών στη χώρα μας σήμερα: τα ιδιωτικά σχολεία και τα φροντιστήρια παρέχουν αποκλειστικά γνώσεις, τακτική μάλιστα που διατυμπανίζεται μέσα από τη διαφήμιση προγραμμαμάτων που θ' απομονώσουν για τους νέους «μόνο όσα στοιχεία θα τους χρησιμεύσουν». Δηλαδή, «ξερή» γνώση, χωρίς καμία κοινωνική ευαισθητοποίηση. Όσο για τα ιδιωτικά πανεπιστήμια που ήδη λειτουργούν στη χώρα μας, το αν θα κατορθώσουν να καταστήσουν τους νέους πολιτικά ενεργούς είναι εξαιρετικά αμφίβολο: εξετάστε απλά σε πόσες ιδιωτικές «σχολές» δίνεται η δυνατότητα στους σπουδαστές να πολιτικοποιηθούν μέσα από τη συμμετοχή τους σε εκλογικές διαδικασίες και σε αντιπροσωπευτικά όργανα. Χώρα δε που η κατάθεση των διδάκτρων αποτελεί από μόνη της λόγο ικανό για την χορήγηση «πτυχίου». «Παιδεία» και «ιδιωτικοποίηση», λοιπόν, είναι όροι αλληλοαναιρούμενοι. Εκτός κι αν ο στόχος όσων ονειρεύονται την ιδιωτικοποίηση της Παιδείας είναι ακριβώς η υποβάθμιση των πολιτών για την ευκολότερη χειραγώγησή τους.

Στην ίδια επιχείρηση χειραγώγησης εντάσσω και τα σχέδια «αξιολόγησης» των εκπαιδευτικών. Ενώ η «αξιολόγηση» ως πρακτική φαντάζει απαραίτητη, είναι ωστόσο «πονηρή», καθώς υποκρύπτει άλλες προθέσεις και μεθοδεύσεις. Ιδιαίτερα στη χώρα μας, που οι παρεμβάσεις του εκάστοτε

κυβερνητικού κόμματος στην τοποθέτηση των υψηλά ιστάμενων στελεχών κάθε υπηρεσίας είναι ολοφάνερη, τίθεται το ερώτημα ποιος και με ποια κριτήρια θ' αξιολογεί τους. Προϊστάμενοι, διευθυντές σχολείων και σχολικοί σύμβουλοι, τοποθετημένοι με τη μέθοδο της «συνέντευξης» που ακυρώνει κάθε αξιοκρατία (βέβαια, υπάρχουν και αξιολογότατα στελέχη), θ' αξιολογούν τους εκπαιδευτικούς. Αντί όμως ν' αποδεικνύουν οι εκπαιδευτικοί πως δεν είναι ελέφαντες, θα 'πρεπε νωρίτερα να εμπεδωθεί η εμπιστοσύνη των κρινόμενων απέναντι στους κριτές τους. Όσο δεν συμβαίνει αυτό, οι υπόνοιες για εύνοια απέναντι στους εκπαιδευτικούς της αυτής ιδεολογίας με το κόμμα που κυβερνά και για εκφοβισμό των υπολοίπων, ώστε να «λουφάζουν» πειθήνιοι, είναι βάσιμες. Επιπλέον, καλούνται οι εμπνευστές των «αξιολογήσεων», των οποίων τ' αποτελέσματα συνήθως ο καθένας τα ερμηνεύει διαφορετικά (όπως τις δημοσκοπήσεις!), να τοποθετηθούν πάνω σε δύο θεμελιώδη ζητήματα: α) Γιατί δεν εφαρμόζονται για την αξιολόγηση οι ισχύουσες διατάξεις, παρά ψηφίζονται νέες, κομμένες και ραμμένες στα μέτρα των κυβερνήσεων που τις ψηφίζουν; β) Πώς θα συμβάλουν οι εκπαιδευτικοί στην καλλιέργεια αδούλωτου φρονήματος στους νέους, όταν οι ίδιοι φιμώνονται απ' την εκμαυλιστική δαμόκλειο σπάθη μιας τρομοκρατικής «αξιολόγησης»; Πώς θ' ανταποκριθούν με μεράκι στο έργο τους όταν υφίστανται αφόρητες «αξιολογήσεις», που καταπιέζουν κάθε πρωτοβουλία και ελευθερία έκφρασης και τους εξαναγκάζουν σε πρόσδεση στην «διευθυντική γραμμή»;

Αφού όμως η αξιολόγηση προβάλλεται επιτακτική, θα προτιώ την αμφίδρομη πορεία της: είναι αδιανόητο ο διδάσκων να κρίνεται όχι μόνο απ' τους προϊστάμενους του αλλά κι από τους διδασκόμενους, αλλά η γενίκευση της αμφίδρομης αξιολόγησης προϊσταμένων – υφισταμένων σε κάθε βαθμίδα να μην θεωρείται αυτονόητη. Θέλετε αξιολόγηση, κύριοι; Να αξιολογηθούμε. Δεν θα αξιολογεί όμως μόνο ο «αυξημένων προσόντων συνεντευχιαζόμενος» προϊστάμενος τον υφιστάμενό του, αλλά και ο υφιστάμενος τον προϊστάμενο. Σας αρέσει; Αν όχι, το «αξιολογικό» σας ενδιαφέρον είναι υποκριτικό. Αν ναι, περιμένουμε τις προτάσεις σας για τη «μετεκπαίδευση» των προϊσταμένων οι οποίοι θα κρίνονται ανεπαρκείς απ' τους υφισταμένους τους. Ή παραλογίζομαι; Δεν ξέρω αν τελικά η «αξιολόγηση» θα δημιουργήσει όντως κλίμα τρομοκρατίας και δυστοκίας, όπως πιστεύω. Το μόνο βέβαιο είναι πως τα συμπεράσματά της δεν θα αφορούν τις ικανότητες των κρινόμενων, αλλά τις σχέσεις τους με τους κριτές τους. Φαίνεται πως οι «θριαμβικές» εποχές των επιθεωρητών, που στοιχειώναν τις αίθουσες ως φόβητρα μαθητών κι εκπαιδευτικών, επανέρχονται μ' ένα αγγελικό προσωπίο. Επιβάλλεται όμως το προσωπίο αυτό να συντριβεί.

Γιάννης Στρούμπας

ΔΕΙΓΜΑΤΟΛΗΠΤΙΚΕΣ ΑΙΝΙΓΜΑΤΙΚΕΣ ΔΗΜΟΣΚΟΤΙΣΕΙΣ (Ο λόγος στον Δημοσκόπο:)

Από τηλεφωνική πανελλαδική έρευνα που διενέργησε η «PPR Research» σε δείγμα 1200 ατόμων ηλικίας από 18 έως και 88 ετών, προκύπτουν για τη νεοελληνική πραγματικότητα (των ερωτηθέντων) τα παρακάτω στοιχεία:

Οι Έλληνες είναι πατριώτες: θα θυσιάσαν αγόγγυστα την απασφαλισμένη ζωή τους για τη ζωνάραδικη πατρίδα τους στην φάλτση άσφαλτο.

Οι Έλληνες είναι νηκτικά ανεκτικοί: σέβονται αφράδι κάθε φυλή, θρησκεία και διαφορετικότητα

με εξαίρεση την πριονισμένη δική τους, γιατί δεν είναι άτσαλοι ρατιστές, ούτε γραφικά παλαιολιθικά απολιθώματα.

Οι Έλληνες διαθέτουν γνωστική ιστορική γνώση:

γιορτάζουν παραλιακά στην επέτειο της 28ης Οκτωβρίου 1821 την χιονοδρομική κάθοδο του Μωυσή απ' το θέρετρο Σινά και την καταρακτώδη τοποθέτηση των πλακών με τις δέκα εντολές στην κιβωτό του Νώε. (Η μήπως στο «Κιβώτιο» του Άρη Αλεξάνδρου;)

Οι Έλληνες είναι λεκτικά εκλεκτικοί: προτιμούν τα επώνυμα προϊόντα ποιότητας με την (άβουλη) βούλα την παπική.

Οι Έλληνες είναι ράθυμα βιαστικοί: τους λείπει αδιαλείπτως ένα θεμελιώδες εικοσιτετράωρο των σαράντα οκτώ αναρρηχτικών ωρών.

Οι Έλληνες είναι πολιτικοποιημένοι: ψηφίζουν πάντα υπεύθυνα με βάση τις αναστάσιμες τάσεις των νεκρικών δημοσκοπήσεων.

Οι Έλληνες δεν εμπιστεύονται τις δημοσκοπήσεις: απλώς απαντούν αινιγματικά σ' αυτές.

Γιάννης Στρούμπας

Αντιφωνητής

Δεκαπενθήμερο Πανθρακικό Έντυπο Γνώμης
Διεύθυνση: Φρουρίου
καί Φιλίππου, 691 00, Κομοτηνή
Τηλέφωνο: 25310 81537
Τηλεομοιότητα: 25310 81536
Ηλ. διεύθυνση: karaiskk@otenet.gr
www.antifonitis.gr
Κωδικός 1380

Έκδοση του σωματίου
ΑΝΤΙΦΩΝΗΤΗΣ
Υπεύθυνος κατά τόν νόμο:
Καραϊσκόκ Κώστας
Συντάσσεται από έπιτροπή
Έκτύπωση: ΕΚΔΟΣΤΙΚΗΡΟΔΩΤΗΣ ΑΕ

Ετήσια συνδρομή:
Ιδιωτών 22 €
Εξωτερικού, συλλόγων,
όργανισμών, κλπ: 44 €
Αριθμοί λογαριασμών:
EUROBANK 306-0100211038
ΤΡΑΠΕΖΑ ΚΥΠΡΟΥ 7161838

Ανα-γνώσεις

«Ποταμούς τοις αὐτοῖς ἐμβαίνομεν τε καὶ οὐκ ἐμβαίνομεν...»

Ὁ Μιχάλης Μητσός στά ΝΕΑ (30-9) γιὰ τοὺς ἐσπερίους συρμούς πού ἐπανανακαλύπτουν τὴν κοινὴ λογικὴ:

«Στὴ Γαλλία κάνουν θραύση ταινίες καὶ βιβλία μὲ ἀντικείμενο τὴ ζωὴ τῶν ἐργατῶν. Αναβιώνουν, λοιπόν, τὰ εἰκονίσματα τῆς παλιᾶς Ἀριστερᾶς; Προσπαθοῦν οἱ βολιμένοι νὰ ξεπλύνουν τίς τύψεις τους; Ἡ μὴπως καταρρέει ὁ καπιταλισμὸς καὶ δὲν τὸ πήραμε χαμπάρι; Μία βιογραφία τοῦ Μάρξ, γραμμὴν ἀπὸ τὸν Ζὰκ Ἀταλί, βρίσκεται ἐδῶ καὶ μῆνες στὴν κορυφὴ τῶν μπέστ σέλερ. Ἄλλα τρία μυθιστορήματα, πού περιγράφουν τὰ προβλήματα τῆς ἐργατικῆς τάξης καὶ τὸν διεφθαρμένο χαρακτήρα τοῦ καπιταλισμοῦ, συζητιοῦνται σὲ ὅλα τὰ τραπέζια. Τὸ "Παῖδι" τῶν ἀδελφῶν Νταρντέν (ὅπου ἕνα εἰκοσάχρονο κλεφτρόνι πουλάει τὸ νεογέννητο μωρό του) κέρδισε τὸν Χρυσὸ Φοῖνικα στὸ τελευταῖο Φεστιβάλ τῶν Καννῶν, ἐνῶ πολλὰ εἰσιτήρια κόβει καὶ ὁ "Μπαλτάς" τοῦ Κώστα Γαβρᾶ, πού περιγράφει πῶς τρελλάθηκε ἕνας ἀπολυμένος καὶ ἀρχισε νὰ σκοτώνει τοὺς ἀνταγωνιστές του γιὰ μία θέση ἐργασίας. Κι ἐρχονται κι ἄλλα βιβλία, κι ἄλλες ταινίες, μὲ τὸ ἴδιο πάντα θέμα, τὴν διαμαρτυρία γιὰ τὴ σημερινὴ κατάσταση πραγμάτων καὶ τὴν ἐλπίδα γιὰ ἕνα μέλλον μακριὰ ἀπὸ τὸν καπιταλισμὸ.

Τὸ φαινόμενο ἀφορᾶ περισσότερο τὸν πολιτισμὸ παρά τὴν πολιτικὴ, σημειώνει ὁ κοινωνιολόγος Ἀλὲν Τουρέν σὲ συνέντευξή του στὸ περιοδικὸ "Λ' Ἐσπρέσο". Ὁ πολιτισμὸς δὲν μπορεῖ νὰ ἀγνοήσει τὴν ἀποσύνθεση τοῦ κόσμου μας, τὴν ἀνεργία, τὴν μετανάστευση τῶν ἐπιχειρήσεων, τὴ μείωση τῆς ἀγοραστικῆς δύναμης, τὴ συρρίκνωση τοῦ κοινωνικοῦ κράτους. Ἄλλα οἱ ὄροι μὲ τοὺς ὁποίους ἡ Δύση περιέγραψε τὴν κατάσταση μετὰ τὴ Γαλλικὴ Ἐπανάσταση (τάξη καὶ ἀταξία, ἔθνος καὶ βασιλιάς, λαὸς καὶ ἐπανάσταση), δὲν εἶναι πλέον ἀρκετοὶ (...). Ἡ κρίση τὴν ὁποία παρακολουθοῦμε δὲν μπορεῖ νὰ ἐξηγηθεῖ μὲ τὴ θεωρία τῆς πάλης τῶν τάξεων, λέει ὁ Τουρέν. Ὅλες οἱ μεγάλες συζητήσεις πού γίνονται στὴν κοινωνία (ἡ εὐθανασία, ἡ τεχνητὴ γονιμοποίηση, τὰ δικαιώματα τῶν μειονοτήτων, ἡ μάχη τῶν γυναικῶν, ἡ σχέση τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὴ φύση, τὰ ὄρια τῆς ἐπιστήμης) ἔχουν μία ἰσχυρὴ πολιτιστικὴ διάσταση. Ἴσως νὰ ἔχει φτάσει, λοιπόν, ἡ ὥρα νὰ μιλήσουμε γιὰ πολιτιστικὰ δικαιώματα, ὅπως μιλούσαμε στὸ παρελθόν γιὰ ἀνθρώπινα, πολιτικὰ καὶ κοινωνικὰ δικαιώματα. Νὰ ὑπερασπιστοῦμε ταυτόχρονα τίς ἀτομικὲς καὶ τίς συλλογικὲς ἐλευθερίες - αὐτὸ εἶναι τὸ στοιχεῖο τῆς ἐποχῆς μας».

«Ἐθνικὸ πένθος»

Στὴν «Καθημερινή» (2-10) ὁ καθ. Χρήστος Γιανναρᾶς, πάντα καίριος καὶ ἀπολαυστικὰ δηκτικός, γιὰ τοὺς ἀρχηγούς σας:

«Εἶναι ἄραγε προϋπόθεση τῆς νεωτερικῆς δημοκρατίας ἡ παγίδευση τῆς κοινωνίας σὲ μέτρα καὶ κριτήρια μειωμένης εὐφύιας καὶ καλλιέργειας, ἀποκλεισμοῦ τῆς ποιότητας, θριάμβου τῆς μετριότητας; Τὸ ἐρώτημα ἐπιδέχεται θεωρητικὴ μόνον ἀπάντηση: Σίγουρα, τὸ ἀντιπροσωπευτικὸ σύστημα σήμερα δὲν μπορεῖ νὰ λογαριάζεται γιὰ δημοκρατία, ἀν κεντρικὸ λειτουργικὸ του ἀξονα δὲν ἔχει, ὄχι τὸ Κοινοβούλιο, ἀλλὰ τὸ σχολεῖο, τοὺς ἐκπαιδευτικὸς θεσμοὺς - σήμερα καὶ τὸν κοινωνικὸ ἔλεγχο τῆς τηλεόρασης. Μόνον κοινωνίες μὲ πρώτη καὶ ἀπόλυτη προτεραιότητα (στὴν πράξη) τὴ συνεχῆ ἀνοδο τῆς κατὰ κεφαλὴν καλλιέργειας μποροῦν νὰ γεύονται τὰ ἀγαθὰ τῆς δημοκρατίας. Ἄς μὴ γελοιάσαστε.

Στὴν Ελλάδα σήμερα τραγικὰ θύματα τοῦ ἐλλείμματος δημοκρατίας, πρὶν ἀπὸ κάθε ἄλλον, μοιάζει νὰ εἶναι δυὸ νέοι ἄνδρες, στὸν ἀνθὸ τῶν δημοκρατικῶν τοὺς δυνατοτήτων: ὁ πρωθυπουργὸς καὶ ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀξιοματικῆς ἀντιπολίτευσης. Ξέρουν καὶ οἱ δυὸ αὐτὸ πού ἔξερουμε ὅλοι: ὅτι δὲν θὰ εἶχαν ποτὲ ἐκλεγεί στὰ ἡγετικά τους πόστα, ἀν δὲν ἦταν τὸ οἰκογενειακὸ τους ὄνομα πού «πουλάει» στοὺς ἄκριτους ψηφοφόρους. Μεγαλωμένοι καὶ οἱ δυὸ ἐκτὸς κοινωνίας (παρὰ τὸν τεράστιο ἴσως κύκλο γνωριμιῶν) στὸν ἀποστειρωμένο κλωβὸ τοῦ πολιτικοῦ τζέτ σέτ, δίκην προϊόντων ψυχικῆς κλωνοποίησης, ἀσκοῦν τὴν πολιτικὴ τῆς παραδία δημοκρατίας, ὅπως οἱ οἰκογενεῖς τους τὴν καθόρισαν ἢ τὴν ἀνέχθηκαν.

Στὶς φυσιολογικὲς καὶ τῶν δυὸ ἔχει ἀποτυπωθεῖ ἡ παθητικὴ συμμόρφωση μὲ τὸν προκαθορισμένο ρόλο, δίχως τὴν παραμικρὴ λάμψη φιλοδοξίας, ὁράματος, πεισιμωμένης τόλμης. Μάσκα ἀνέκφραστη οὐδετερότητας καὶ ἀμεθεξίας τὸ πρόσωπο τοῦ ἑνός, μιμητικὴ ἀδεξιότητα καὶ ἀφύσικη προσαρμογὴ σὲ ἐντολὲς ἐπικοινωνιολόγων ὁ ἄλλος, μοιάζουν νὰ ὑφίστανται σὰν διεκπεραιωτικὴ ὑποχρέωση τὸ ἡγετικὸ τους ἀξίωμα. Ἐχουν καὶ οἱ δυὸ ἀποδείξει μὲ τὴν πολιτικὴ τους πράξη πῶς εἶναι ἀδύνατο νὰ ὑποφιαστοῦν τὴν ἐξάρτηση τῆς δημοκρατίας ἀπὸ τὴ λειτουργία τῆς παιδείας, τὴν κατὰ κεφαλὴν καλλιέργεια.

«Τὸ παιδί δὲν τραβάει»: Ἡ δηκτικὴ διατύπωση τῆς ἐπὶ τῆς χαιρεκακίας μᾶλλον εἰσπράττεται νὰ ἀφορᾶ καὶ τοὺς δυὸ νεαροὺς πρωταγωνιστές τοῦ πολιτικοῦ μας παλκοσένικου - ὅσο καὶ ἂν εἶναι φανερό ὅτι κυρίως στὸν ἕνα ἢ ἀνεπάρκεια παίρνει πιὰ διαστάσεις σκανδάλου ἢ πένθους ἔθνικου. Ἀποκαλυπτικὴ ὡστόσο θὰ παραμείνει ἡ ἀντιδραση τῆς νεήλυδος κομματικῆς γραμματέως ὅτι σύντομα (σὲ προσεχεῖς ἐκλογές) ὁ λαὸς θὰ διαψεύσει τὴ χαιρεκακὴ πιστοποίηση. Ὁ ἔστι μεθερμηνευόμενος: Στὴ «δημοκρατία» μας οἱ προβλέψεις θεμελιώνονται σὲ βεβαιότητα γιὰ τὴ μεθοδικὴ (ἐκπαιδευτικὴ καὶ τηλεοπτικὴ) πλήρη ἐξηλιθίωση τοῦ λαοῦ...»

Ἰσαάκ ἐγέννησεν Ἰακώβ, Ἰακώβ ἐγέννησεν Ἰωσήφ, Ἰωσήφ ἐγέννησεν...

Ὁ Christopher Bollyn (American Free Press) γιὰ τίς ὕαινες (π.χ. Μ. Σέρτζωφ στὴ FEMA καὶ Μ. Ἀρισον στὴν CARNIVAL) μετὰ τὸν τυφῶνα:

«...Μὲ μία ἐσπευσμένη συμφωνία μὲ τὴν Carnival Cruise Lines, χρήματα ἀμερικανῶν φορολογουμένων πού θὰ πάνε στὴν ἰσραηλινὴ μὴφορολογουμένη ἔταιρεία πού ἐδρεύει στὸν Παναμᾶ. Πρὶν ἀκόμη ἡ ὁμοσπονδιακὴ βοήθεια φτάσει στὰ θύματα τοῦ τυφῶνα, ἡ ἔταιρεία ἔκλεισε μιὰν ἐπικερδὴ δουλειὰ παραχωρώντας τρία πλοία γιὰ τὴ στέγαση ἀστέγων. Βάσει τῆς συμφωνίας τῆς 2ας Σεπτεμβρίου ἡ Carnival θὰ πάρει 236 ἐκ. δολάρια γιὰ 7.100 καμπίνες καὶ γιὰ ἕξι μῆνες, πού σημαίνει πάνω ἀπὸ 184 δολάρια ἢ βραδνὰ (...) Ἡ συμφωνία, πού ἔκλεισε μὲ ὀδηγίες τῆς FEMA, ἤγειρε ἐρωτηματικὰ στὸ Κογκρέσο γιὰ ὑπερβολικὰ κέρδη τῆς ἔταιρείας πού ἔχει στόλο 79 πλοίων. Ὁ γεροϋσιαστὴς Τὸμ Κόμπουν εἶπε πῶς μιὰ καμπίνα θὰ κοστίζει 1275 \$ τὴ βδομάδα, ὅταν ἡ 7ήμερη κρουαζιέρα στὴν Καραϊβικὴ εἶναι στὰ 600 \$ τὸ άτομο. Οἱ ἐπίσης Ρεπουμπλικάνοι Μάσγκρειβ, Φλέικ καὶ Τάιαχαρτ μὲ γράμμα τους ζητοῦν ἄμεσες ἔρρευες γιὰ κάθε ζήτημα σχετικὰ μὲ τὸ συμβόλαιο.»

Τὸ ἰρακινὸ ἀγγούρι μεγαλώνει...

«Ἡ εἰσβολὴ στὸ Ἰράκ ἦταν, πιστεύω, ἡ μεγαλύτερη στρατηγικὴ καταστροφὴ στὴν ἱστορία τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν. Ἀποξενωθήκαμε ἀπὸ τοὺς συμμάχους μας τῆς Μέσης Ἀνατολῆς καὶ ἔγινε δυσκολότερος ὁ πόλεμος μὲ τοὺς τρομοκράτες». Μὲ τὴν δήλωση αὐτὴ ὁ ἀπόστρατος στρατηγὸς Γουίλιαμ Ὀντομ, βετεράνος τοῦ Βιετνάμ, ὑπογράμμισε στὸ ἀκροατή-ριό του στὸ Κογκρέσο τὴν θέση του γιὰ τὴν ἀνάγκη ἀπόσυρσης τῶν ΗΠΑ ἀπὸ τὸ Ἰράκ. Τίς ἴδιες μέρες στὸ Κογκρέσο ὁ στρατηγὸς Τζῶρτζ Κέισι, ἐπικεφαλῆς τῶν ἀμερικανικῶν στρατευμάτων στὸ Ἰράκ, παραδέχτηκε πῶς μόλις ἕνα τάγμα - ἀπὸ τρία πού ἦταν πρό μηνῶν καὶ τὰ 80 - 100 (!) πού ἀναφέρει ὁ βλακομπούς - ἰρακινὸ στρατὸ εἶναι ἱκανὸ νὰ πολεμήσει χωρὶς ἀμερικανικὴ βοήθεια (καὶ ἄρα τὰ περὶ σταδιακῆς ἀπεμπλοκῆς εἶναι ἀπλῶς ἐπικοινωνιακὰ τεχνάσματα). Κι ἀπὸ κοινὸ μὲ τὸν στρατηγὸ Ἀμπζίκαντ παραδέχτηκαν ὅτι ἡ νίκη τους ἐπὶ τῶν ἀνταρτῶν «θὰ πάρει πολὺ χρόνο». Στὸ ἴδιο μήκος κύματος ὁ Βρετανὸς συνταγματάρχης Τίμ Κόλλινς, πού ἔγινε γνωστός γιὰ τὸν λόγο πού ἐκφώνησε στὸ 1ο Τάγμα τοῦ Βασιλικοῦ Ἰραδικοῦ Συντάγματος πρὶν τὴν εἰσβολὴ τοῦ 2003, μίλησε γιὰ ἀμερικανοβρετανικὴ «γκάφα» καὶ γιὰ ἀνυπαρξία μεταπολεμικοῦ σχεδιασμοῦ.

Φίλια πυρὰ γιὰ τὴ γνωστὴ ἔταιρεία δολοφόνων

Ὅλοι ξέρουμε τὸ συμβάν μὲ τοὺς 11 ἰσραηλινούς ἀθλητές πού ἔχασαν τὴ ζωὴ τους στὴν ἐπιχείρηση τοῦ Μαῦρου Σεπτέμβρη κατὰ τοὺς Ὀλυμπιακοὺς Ἀγῶνες τοῦ Μονάχου (1972). Ἀπήχθησαν ἀπὸ τοὺς Παλαιστίνιους μαχητές καὶ στὴν ἐπέμβαση τῶν γερμανικῶν δυνάμεων ἀσφαλείας σκοτώθηκαν. Εἶτε ἐλέγετο ρητὰ εἶτε ὄχι, πάντα ἡ εὐθύνη τοῦ θανάτου τους βάραινε τὴν Παλαιστινιακὴ πλευρὰ, ἄποψη πού ἐνισχύθηκε ἀπὸ τὴν δολοφονικὴ ἐκστρατεία πού ἐξαπέλυσε ἀμέσως μετὰ τὸ ἐβραϊκὸ κράτος κατὰ Παλαιστινιακῶν καὶ ἀραβικῶν στόχων, κατὰ ἀνθρώπων δηλαδὴ πού «θεώρησε ὑπεύθυνους» γιὰ τὸν χαμὸ τῶν ἀθλητῶν του.

Τὶς τελευταῖες μέρες, ὡστόσο, ἕνα βιβλίο στὸ Ἰσραὴλ ἐπιβεβαίωσε ὅσα εἶχαν ἀκουστῆ ἤδη ἀπὸ τὸ 1974 καὶ ἀνέτρεψε τὴν κατεστημένη ἀποψη γιὰ τὰ γεγονότα ἐκεῖνα. Τὸ βιβλίο «Ἡ καταδίωξη τοῦ Κόκκινου Πρίγκηπα» τοῦ ἰσραηλινοῦ Εἰτάν Χαμπέρ, ὁ ὁποῖος ὑπῆρξε δεξὶ χερὶ τοῦ Πιτζάκ Ράμπιν, ἀποκάλυψε - καὶ ἡ ἐφημερίδα Yedioth Ahronoth ἀναδημοσίευσε - ὅτι κατὰ τὴν ὁμηρεία τῶν ἀθλητῶν τὸ Ἰσραὴλ ἐνεθάρρυνε τίς γερμανικὲς Ἀρχές καὶ οἱ τελευταῖες ὑπακούοντας δὲν προσπάθησαν νὰ ἀπελευθερώσουν τοὺς ἀθλητές ἀλλὰ ἡ Ἀστυνομία ἐπιτέθηκε στοὺς ἀπαγωγείς, σκοτώνοντας πέντε ἀπὸ αὐτοὺς καὶ ὅλους τοὺς ἰσραηλινούς ὁμήρους. Παρὰ τὸ γεγονότος αὐτοῦ, γράφει ὁ Χαμπέρ, ἡ τότε πρωθυπουργὸς τοῦ Ἰσραὴλ Γκόλντα Μέιρ σύστησε μιὰ ὑπουργικὴ ἐπιτροπὴ γιὰ τὴν ὀργάνωση δολοφονιῶν Παλαιστίνιων. Ἡ ἐπιτροπὴ συζήτησε τὸ πρόβλημα καὶ καθῶς ἡ Μοσάντ δὲν διέθετε ἀρκετοὺς πράκτορες στὴν Εὐρώπη καὶ

Οἱ Σαντινίστας ἀκόμη ἀντιστέκονται

Τὸ πρό ἡμερῶν ταξίδι τοῦ Ἀμερικανοῦ ὑφυπουργοῦ Ἐξωτερικῶν Ζέλικ στὴ Λατινικὴ Ἀμερική (Γουατεμάλα, Νικαράγουα καὶ Βραζιλία) εἶχε κατὰ τὸν ἴδιο σαφὴ στόχευση: «τὴν προώθηση τῆς δημοκρατίας καὶ τὴν καταπολέμηση τῆς διαφθορᾶς». Καὶ γιὰ νὰ τὸ ἐξειδικεύσουμε λιγάκι, θὰ μείνουμε στὴν ἐπίσκεψη τοῦ λεγόμενου στὴ Νικαράγουα.

Ὅπως εἶναι γνωστὸ, ἡ πολύπαθη χώρα (παλιὸ δοβλέτι τοῦ δικτάτορα Σομόζα) κυβερνᾶται ἐδῶ καὶ μιάμιση δεκαετία ἀπὸ «φιλελεύθερες» δυνάμεις. Ἦταν τὸ 1990 πού ἡ κυβέρνηση τῶν Σαντινίστας ἔπεσε ἀπὸ τὸν πόλεμο φθορᾶς πού εἶχαν ἐξαπολύσει ἐναντίον τῆς ὁ ὑπόκοσμος τῶν «Κόντρας» πού πολεμοῦσαν καὶ οἱ ΗΠΑ/Ἄνθρωποι πού χρηματοδοτοῦσαν. Ὁστόσο, παρὰ τίς προσπάθειες αὐτῶν τῶν δημοκρατικῶν δυνάμεων, οἱ Σαντινίστας ὑπὸ τὸν Ντανιέλ Ὀρτέγκα παραμένουν ἰσχυροτάτη πολιτικὴ δύναμη στὴ χώρα (μὲ ἐρείσματα καὶ στὸ στράτευμα) καὶ μάλιστα προσφάτως κατάφεραν νὰ μπλοκάρουν στὴ Βουλὴ τὴν κύρωση τῆς συμφωνίας ἐλευθέρου ἐμπορίου ΗΠΑ - Κεντρικῆς

Ἐνα καὶ μόνο στοιχεῖο ἀποτυπώνει γλαφυρὰ τὴν κατάσταση τῶν κατοχικῶν δυνάμεων στὸ Ἰράκ: Ἡ ἀνατίναξη ἀπὸ μέρους τους ὀκτῶ γεφυρῶν τοῦ Εὐφράτη στὸ δυτικὸ τμήμα τῆς χώρας, γεφυρῶν πού χρησιμοποιοῦσαν οἱ ἀντάρτες! Τὶ ἄλλο μπορεῖ νὰ σημαίνει ἡ καταστροφὴ τῶν βασικῶν ὑποδομῶν μιᾶς χώρας - χρήσιμων καὶ στὸν εἰσβολέα - πέρα ἀπὸ τὸ ὅτι δὲν ἐλέγχονται; Ἡ ἀπελπισία τῶν Ἀμερικανῶν μπροστὰ στὴ συνεχιζόμενη, πετυχημένη δράση τῆς ἰρακινῆς Ἀντίστασης νομίζουμε ὅτι δὲν χρειάζεται περαιτέρω ἀποδείξεις.

δὲν μπορούσε νὰ διεισδύσει στὶς ἀραβικὲς κοινότητες, ἐπιστρατεύτηκαν ἡ Σαμπάκ καὶ ἡ εἰδικὴ στρατιωτικὴ «Μονάδα 504».

Τὸ «ἔργο» ξεκίνησε ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, μὲ τὴ δολοφονία ἐνὸς Παλαιστίνιου πού δὲν ἔγινε γνωστὸ τὸ ὄνομα του καὶ ὁ ὁποῖος «έτοιμαζε φορτίο μὲ δύο τόνους ἐκρηκτικά γιὰ τὸ λιμάνι τῆς Χαΐφας». Ἐπίσης ἔγινε ἀπόπειρα δολοφονίας τοῦ ἐπικεφαλῆ τῆς Φατάχ στὴν Ἀθήνα μὲ ἐκρηκτικά στὸ διαμέρισμά του, ἐπιχείρηση πού ματαιώθηκε μὲ τὴν παρουσία τῆς (Ελληνίδας;) φίλης του. Ἄλλες δολοφονίες, πού τίς παραδέχτηκε καὶ ἡ Μοσάντ, ἦταν τοῦ Ἀλγερινοῦ συγγραφέα Μοχάμαντ Μπόντια καὶ τοῦ καθηγητῆ Μπασέλ Ἄλ Καμπεσί στὸ Παρίσι καὶ τοῦ Παλαιστίνιου συγγραφέα καὶ δραματοῦργου Γκασάν Καναφάνι μὲ βόμβα στὸ αὐτοκίνητό του (1973). Ἄνθρωποι τῶν γραμμάτων, ἄσχετοι μὲ τὴν ὑπόθεση, ἀλλὰ ἔνοχοι μὲ τὸ ρατσιστικὸ κριτήριό τῆς καταγωγῆς καὶ τὸ φασιστικὸ κίνητρο τῆς τρομοκράτησης τοῦ κόσμου... Ἐνας ἀπὸ τοὺς φονιάδες κείνων τῶν ἡμερῶν, ὁ πράκτορας Μπαρούχ Κοέν, βρῆκε τὸν θάνατο ἀπὸ Παλαιστίνιο στὸ Παρίσι, ὡς ἀντίποινα γιὰ τίς ἰσραηλινὲς δολοφονίες. Ἀντικαταστάτης του στὴ Μοσάντ ἦταν ὁ σημερινὸς Ὑπουργὸς Ἐσωτερικῆς Ἀσφάλειας, Πιδεὼν Ἐζρα.

Ποιὸ εἶναι τὸ σύγχρονο ἐνδιαφέρον τῆς ὑπόθεσης καὶ ἀνασκαλευτήκε; Ἡ ταινία τοῦ Στῆβεν Σπῆλμπεργκ πού πρόκειται νὰ βγεῖ τίς ἐπόμενες ἐβδομάδες στοὺς κινηματογράφους γιὰ τὸ ζήτημα αὐτὸ, τῆς ἀπαγωγῆς τῶν 11 Ἰσραηλινῶν ἀθλητῶν. Εἴμαστε πραγματικὰ περιέργοι γιὰ τὸ πῶς θὰ τὸ παρουσιάσει...

Ἀμερικῆς (CAFTA). Πρόκειται γιὰ μιὰ ἀκόμη συμφωνία (προέκταση τῆς NAFTA πρὸς Νότον) στὸ γνωστὸ πλαίσιο τῆς «παγκοσμιοποίησης», πού πρόκειται νὰ ἐξαφανίσει τοὺς μικροπαραγωγούς καλαμποκιοῦ καὶ λαχανικῶν, τοὺς λεγόμενους «καμπεσίνο». Εἶναι ἐκεῖνοι πού ἀπέκτησαν ἕνα κομμάτι γῆς μετὰ τὴν ἐπανάσταση τῶν Σαντινίστας, συγκρότησαν μικρὲς ὁμάδες παραγωγῶν καὶ παλεύουν 15 χρόνια τώρα νὰ ἐπιβιώσουν κόντρα στὴν κυβερνητικὴ πολιτικὴ τῆς ἐγκατάλειψής τους (χαρακτηριστικὸ: τὸ τελευταῖο τρακτέρ τους ἀγοράστηκε τὸ... 1990 κι ἀναλογεῖ ἕνα σὲ κάθε χίλια κτήματα, ἐνῶ κρατικὰ δάνεια καὶ τεχνικὴ βοήθεια τερματίστηκαν τὴν ἴδια χρονολογία). Ἡ Ἐθνικὴ Ἐνωση τῶν κτηματιῶν ὑπολογίζει σὲ 420.000 τίς θέσεις ἐργασίας πού θὰ χαθοῦν ἂν ἐφαρμοστῆ ἡ CAFTA, τὴ στιγμή πού οἱ πιὸ αἰσιόδοξες ἐκτιμήσεις τῆς κυβέρνησης μιλοῦν γιὰ τὴ δημιουργία 70.000 θέσεων ἐργασίας σέ... κλωστοβιομηχανίες πού θὰ ἔρθουν στὴ χώρα (σημειώτεον ὅτι ὁ μισθὸς τοῦ ἐργάτη στὴ Νικαράγουα εἶναι ὁ χαμηλότερος τῆς Κεντρικῆς Ἀμερικῆς). Νικαράγουα καὶ Κόστα Ρίκα δὲν ἔχουν ἀκόμη ὑπογράψει τὴν CAFTA ἀλλὰ καὶ στὶς ἄλλες χώρες πού ὑπέγραψαν καταγράφηκαν συγκρούσεις καὶ ἐπεισόδια μὲ τὴν Ἀστυνομία (ἡ φωτὸ τῆς ἀντι-CAFTA διαδήλωσης στὴ Μανάγκουα, 9-10-05).

Μέσα στὶς συνθήκες αὐτῆς λοιπόν ὁ κύριος Ζέλικ πήγε στὴ Μανάγκουα γιὰ νὰ ἐκφράσει τὴν ὑποστήριξή του στὴν κυβέρνηση πού προωθεῖ τὴν CAFTA, νὰ ἀπειλήσει μὲ κυρώσεις ἂν τοῦ χρόνου ὑπερψηφιστεῖ ὁ Ὀρτέγκα καὶ στὴ συνάντησή του μὲ ντόπιους ἐπιχειρηματίες τοὺς προειδοποίησε ὅτι ὁποῖος ἀντιδρᾷ νὰ μὴν ὑπολογίζει σὲ δουλειές μὲ τίς ΗΠΑ. Εἴπαμε, προώθηση τῆς δημοκρατίας...

Ἡ Θρακιώτισσα Λαΐδη καὶ ὁ Τύπος τῶν Ρωμηῶν

Στὴν ἐκδήλωση τοῦ Ἰδρύματος Θρακικῆς Τέχνης καὶ Παράδοσης πήγαμε περισσότερο γιὰ νὰ δοῦμε τὴν λαΐδη Μαρίνα Μάρκς πού ξαναβρέθηκε στὴν προγονικὴ τῆς γῆ (ὁ πατέρας τῆς εἶχε ἐργοστάσιο στὰ Μάλγαρα τῆς Ανατολικῆς Θράκης καὶ ζοῦσε στὴν Κωνσταντινούπολη πρὶν μετοικήσει στὴν Ελλάδα) καὶ γιὰ νὰ τιμήσουμε τὴν κ. Βιργινία Τσουδεροῦ πού ἐπὶ χρόνια προσφέρει τόσα στὴν πολιτιστικὴ ζωὴ τῆς Θράκης. Ἡ ὁμιλία ὅμως τῆς λαΐδης Μάρκς εἶχε ἐξαιρετικὸ ἐνδιαφέρον καὶ τὸ κοινὸ μὲ πολλὰ καὶ εὐστοχες ἐρωτήσεις ἔδειξε νὰ γοητεύεται ἀπὸ τὴν ἀναδρομὴ στὰ ὀθωμανικὰ χρόνια καὶ τὰ βήματα τοῦ ἑλληνικοῦ Τύπου τῆς ἐποχῆς ἐκείνης.

Τὸ θέμα τῆς διάλεξης ἦταν ὁ Ἑλληνικὸς Τύπος ἐπὶ ὀθωμανῶν χρόνια 1831-1862. Ἡ περίοδος ὀρίζεται ἀπὸ τὴν ἐναρξὴ τῶν ἐκσυγχρονιστικῶν προσπαθειῶν κάποιων σουλτάνων πού εἰσάγουν τὸν Τύπο στὴ ζωὴ τῆς Αὐτοκρατορίας καὶ τερματίζεται μὲ

τὴν βουλγαρικὴ ἀποστασιοποίηση ἀπὸ τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο καὶ τὸ ὀρθόδοξο μιλῆτι. Στὰ χρόνια αὐτὰ ἐκδόθηκαν 8 μουσουλμανικὲς ἐφημερίδες (οἱ 5 κρατικὲς), 3 ἑβραϊκὲς, 16 ἀρμένικες καὶ ...36 ρωμαϊκὲς: οἱ 30 στὰ ἑλληνικὰ καὶ 5 στὰ караμανλήδικα (δηλαδή μὲ ἑλληνικὸ ἀλφάβητο καὶ στὴν τούρκικη γλῶσσα, ἐκδότης τους ὁ Μισαηλίδης). Οἱ 22 ἀπὸ αὐτὲς ἐκδόθηκαν στὴν Σμύρνη καὶ οἱ 7 στὴν Κωνσταντινούπολη. Πιθανῶς ἡ ἐκδοτικὴ δραστηριότητα τῶν Γάλλων μὰ καὶ τῶν προτεσταντῶν μισιονάρων νὰ πυροδότησε καὶ τὴν ἑλληνικὴ στὴν ἰωνικὴ μὰς πόλη. Στὰ πρῶτα χρόνια ἀσκούσαν λογοκρισία ἡ ὀθωμανικὴ διοίκηση καὶ τὸ Πατριαρχεῖο, μέχρι πού τὴν σχετικὴ εὐθύνη τὴν ἀνέλαβε ἕξ ὀλοκλήρου ἡ Πύλη. Πάντως ἡ λογοκρισία ἐκείνη, συγκρινόμενη μὲ τὴν λογοκρισία τῶν Βαυαρῶν τὰ ἴδια χρόνια, ἦταν μᾶλλον ἥπια. Γενικῶς οἱ ἐφημερίδες ἐκείνη τὴν ἐποχὴ ἦταν ἀκριβῆς. Ἔτσι, ἀφενὸς ἡ ὑψηλὴ τιμὴ τους κι ἀφετέρου ἡ δημοσία ἀνάγνωσή τους στὰ καφενεῖα, περιορίζαν τὸ πλῆθος τῶν συνδρομητῶν τους (κατὰ κανόνα δὲν ξεπερνοῦσαν τοὺς 800). Ἦταν συνήθως τετρασέλιδες, μεγάλου σχήματος καὶ τετράστυλες, κάποτε καὶ μὲ ἐνθετα πού περιείχαν ἀπὸ ...πατρὸν μέχρι μουσικὲς παρτιτούρες. Στὰ δημοσιεύματα τῆς ἐποχῆς βλέπει κανεὶς μίαν ὑπεροψία καὶ κριτικὴ ἐναντι τοῦ ἑλλαδικοῦ κράτους, ἀπόρροια ὄχι μόνο τῆς λογοκρισίας μὰ καὶ τῆς αἰσθητικῆς ὑπεροψίας μᾶς ἀκμάζουσας ἀστικῆς τάξης, ἡ ὁποία δυστυχῶς δὲν εἶχε μπροστὰ τῆς παρὰ μόνον λίγες δεκαετίες ζωῆς ἀκόμη...

Ἰδιαιτέρως γόνιμη ἡ εἰσήγηση (καὶ ἡ συζήτηση πού ἀκολούθησε), μὰς μετέφερε τὸ κοσμοπολιτικὸ κλίμα τοῦ χαμένου Ἑλληνισμοῦ, τόσο διὰ τοῦ θεματὸς τῆς, ὅσο καὶ διὰ τῆς φυσικῆς παρουσίας τῆς λαΐδης ἡ ὁποία κέρδισε καὶ τοὺς πλέον δύσπιστους τοῦ ἀκρατηρίου.

Κ.Κ.

«Ἡ ΝΕΟΛΑΙΑ ΣΤΟΝ ΣΥΓΧΡΟΝΟ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΟ ΣΤΙΒΟ»

Στὴ Δρυμιά Ξάνθης (30/9 – 2/10) ἡ Μητρόπολη Ξάνθης καὶ Περιθεωρίου διοργάνωσε τὴν 6η συνδιάσκεψη νεολαίων ἀπὸ βορειελλαδικὲς Μητροπόλεις, μὲ θέμα τὴν ἐπαγγελματικὴ σταδιοδρομία τῶν νέων. Τὶς εἰσηγήσεις ἔκαναν οἱ **Παναγιώτης Σωτηρόπουλος** («Κάπου ἀνάμεσα Τρίτη καὶ Τετάρτη πρέπει νὰ παράψει ἡ ἀληθινὴ σου μέρα - Τὸ μέλλον τῆς ἐργασίας μετὰ τὸ τέλος τῶν σπουδῶν») καὶ ὁ π. **Αντώνιος Καλλιγέρης**, διευθυντῆς τοῦ Γραφείου Νεότητος τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν («Γιὰ ἕνα κομμάτι ψωμί...»). Τὰ συμπεράσματα τῆς συνάντησης συνόψισε ἡ Μητρόπολη ὡς ἑξῆς:

· Ἡ Ἐκκλησία συνεχίζει στὸν κόσμο τὸ ἔργο τοῦ Κυρίου ὁ ὁποῖος ἐνανθρώπησε καὶ προσέλαβε ὅλη τὴν ἀνθρώπινη φύση. Ἡ παρέμβαση τῆς Ἐκκλησίας μέσα στὴν κοινωνία καὶ εἰδικότερα στὸ ζήτημα τῆς ἐργασίας/ἀνεργίας δὲν εἶναι κοινωνικὸς ἀκτιβισμὸς ἢ πολιτικὴ παρέμβαση, ἀλλὰ συνέπεια τῆς ἴδιας τῆς ἐνανθρώπισης τοῦ Χριστοῦ. Ἐξάλλου τὰ οικονομικὰ προβλήματα ἔχουν καὶ πνευματικὲς συνέπειες στὴ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου

· Τὸ φαινόμενο τῆς ἀνεργίας δὲν μπορεῖ νὰ διαχωρισθεῖ ἀπὸ τὴν ἐργασία καὶ ἀπὸ τὶς ἐργασιακὲς συνθήκες πού ἐπικρατοῦν σήμερα. Οἱ ἐπιχειρήσεις σήμερα ἔχουν ὡς σαφὴ στόχο τὸ χαμηλὸ κόστος, τὰ φθηνὰ ἐργατικὰ χέρια καὶ τὸ ὑψηλὸ κέρδος καὶ θέλουν τοὺς ἐργαζομένους «εὐέλκτους». Στὴν πράξη ἢ «εὐελιξία μεταφράζεται σὲ ἀπασχόληση μὲ χαμηλότερους μισθοὺς, ἀύξομείωση τοῦ ὥραριου, ἐλευθερία

ἀπολύσεων καὶ διαθεσιμότητα τοῦ ἐργαζομένου. Στὶς νέες ἐργασιακὲς συνθήκες ὁ ἐργαζόμενος μετατρέπεται σὲ ἀπασχολήσιμο, ὁ ἄνθρωπος σὲ ἀνθρώπινο πόρο καὶ ἡ παιδεία ἐκπίπτει σὲ ἐκπαίδευση καὶ αὐτὴ μὲ τὴν σειρά τῆς σὲ κατάρτιση.

· Στὶς ὑπάρχουσες ἐργασιακὲς συνθήκες εἶναι ἐμφανὴς ἡ προσπάθεια διατήρησης μεγάλου ἀριθμοῦ ἀνέργων, οἱ ὁποῖοι ἀποτελοῦν μοχλὸ πίεσης τῶν ἐργαζομένων. Ἡ ἀσφάλεια, ἡ ἰσότητα εὐκαιριῶν, οἱ κατάλληλες ἐργασιακὲς συνθήκες στοὺς χώρους ἐργασίας εἶναι ζητούμενο ἐνῶ ἀντίθετα εὐνοεῖται ἡ ἐκμετάλλευση τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ ἄνθρωπο, ὁ ρατσισμὸς καὶ ὁ κοινωνικὸς ἀποκλεισμός.

· Πὰ νὰ προσφέρει ἡ Ἐκκλησία στὸ ζήτημα τῆς ἐργασίας εἶναι ἀπαραίτητο νὰ δεῖ μὲ ποιὸν τρόπο λειτουργεῖ ἡ ἴδια ὡς ἐργοδότης, καὶ ποιὲς ἀξίες καὶ προτεραιότητες ἐφαρμόζει ὡς ἰδιοκτῆτης ἢ διαχειριστῆς ἰδρυμάτων καὶ ἐπενδύσεων.

· Μὲ γνώμονα τὸ ὀρθόδοξο κοινοτικὸ ἦθος πού ὀφείλουμε νὰ ἀναβιώσουμε στὶς ἐνορίες μας, ἡ Ἐκκλησία ἔχει χρέος ὄχι νὰ προτείνει συγκεκριμένα μέτρα ἀλλὰ νὰ ἐργασθεῖ στὸ ἐπίπεδο ἀρχῶν πού πρέπει νὰ διέπουν τὶς πολιτικὲς ἐργασίας ἢ καὶ τὴν οικονομικὴ πολιτικὴ. Συγκεκριμένα:

1. Ὁ ἄνθρωπος πρέπει νὰ ἔχει προτεραιότητα ἀπέναντι σὲ κάθε μέτρο οικονομικῆς πολιτικῆς
2. Πρέπει νὰ γίνε κατανοητὸ ὅτι δὲν μπορεῖ κάθε ἄνθρωπος χωριστὰ νὰ βελτιώσει τὶς συνθήκες ζωῆς ἀδιαφορώντας γιὰ τὸν διπλανό του. Χρειάζεται ἡ κοινωνικὴ ἀλληλεγγύη
3. Χρειάζεται νὰ ἀντισταθοῦμε στὸν «Θεό» πού λέγεται ἀνάγκη
4. Ἡ παιδεία πρέπει νὰ πάψει νὰ συγχέεται πότε μὲ τὴν ἐκπαίδευση καὶ πότε μὲ τὴν κατάρτιση, ἐκτὸς κι ἂν ἀποφασίσουμε νὰ τὴν ἐκχωρήσουμε στὶς ἐπιχειρήσεις
5. Πρέπει νὰ ἐργαστοῦμε πάνω σὲ ἐναλλακτικὰ μοντέλα οικονομίας, ὥστε νὰ πάψει ὁ πλανήτης νὰ ἀντιμετωπίζεται ὡς ἐμπόρευμα.

Ὁφείλουμε ὡς Ἐκκλησία νὰ διακονοῦμε τὸν ἄνθρωπο, νὰ εἴμαστε δίκαιοι ἀπέναντι σὲ κάθε συνάνθρωπο μας, ἀνεξαρτήτως χώρας προέλευσης, θρησκείας, πεποιθήσεων ἢ χρώματος. Ἡ θέση μας εἶναι νὰ εἴμαστε πλησίον τῶν χαμένων καὶ τῶν περιθωριοποιημένων τῆς «κοινωνίας τῶν δυὸ τρίτων», τὴν ὁποία καὶ θέλουμε καὶ μποροῦμε νὰ ἀλλάξουμε.

Σχόλια πτερόεντα

Ὅπως πληροφορηθήκαμε ἀπὸ τὸ δελτίο Τύπου τῆς ἐκδοτικῆς ἐταιρείας ROAD, κυκλοφόρησε χάρτης τῆς **σύνολης Θράκης**, λέει, περιλαμβάνον-τας τὸ γεωγραφικὸ κομμάτι ἀπὸ τὴν Πόλη μέχρι τὸν Νέστο. Πρόκειται γιὰ μιὰ ὀλιστικὴ θεώρηση τῆς περιοχῆς πού πάντοτε «ἦταν ἐνιαία» (σωστό) καὶ πού «ἀποτελεῖ ἐνιαῖο τουριστικὸ προορισμὸ» (αὐτὸ... πόθεν;!). Ἐντάξει, δὲν θέλουμε νὰ ἀμφισβητήσουμε σώνει καὶ καλά τὶς ἀγαθὲς προθέσεις τῶν ἐκδοτῶν, ὅμως παραπλήθυναν τὰ στοιχεῖα πού δείχνουν μιὰ ὑπόγεια προσπάθεια δημιουργίας «θρακικῆς ἐνότητας» (πέραν τῆς γεωγραφικῆς). Ἐχουμε τὸ κακόφημο «Δίκτυο Πόλις» τῶν τουρκικῶν, ἑλληνικῶν καὶ βουλγαρικῶν δήμων, τὸ πανομοιότυπο τριεθνὲς δίκτυο τῶν νομαρχιῶν τῆς περιοχῆς, ἔχουμε δι' αὐτῶν τὴν ἀντιπροσώπευση-χρηματοδότηση (Interreg) στὴν Εὐρωπαϊκὴ Ἑνωσὴ τῆς περιοχῆς ὡς ἐνιαίας, ἔχουμε τὴν καταστατικῶς διακηρυγμένη προώθηση τῆς τοπικῆς συνείδησης σὲ βάρος τῆς ἐθνικῆς, ἔχουμε περιέργως δηλώσεις πολιτικῶν περὶ θρακικῆς συνείδησης (γραμμένες ἀπὸ ὑποπτοὺς διαδρομιστές), τώρα καὶ τοῦτο...

Σημειώνουμε τὸ συμβάν ὡς ἀξιοπαρατήρητο: Τὸ πὼς περῶνε οἱ ἰσραηλινὲς ἀπόψεις γιὰ ὅσα γίνονται στὴν Παλαιστίνη εἶναι γνωστὸ καὶ στὰ μικρὰ παιδιά. Ἀσχέτως τοῦ γεγονότος ὅτι στὴν Ἑλλάδα αὐτὸ γίνεται σὲ πολὺ μικρότερη κλίμακα ἀπ' ὅ,τι στὴ Δύση, βλέπουμε ὅτι κάτι πάει νὰ παιχτεῖ μὲ βάση τὶς τελευταῖες ἐξελίξεις στὴ Γάζα. Καὶ καλά νὰ γίνετα αὐτὸ στὶς ἀθηνοφυλλάδες ἀλλὰ καὶ στὴν... Ἀλεξανδρούπολη! Εἶδαμε σὲ ἐβριτικό φύλλο ἄρθρο τοῦ (γνωστοῦ καὶ σὲ μᾶς, θυμᾶστε;...) **Ἰάκωβου Φριζῆ** γιὰ τὴ «νέα προσφυγιά» τῶν ἐποίκων τῆς Γάζας (!), μὲ τὶς γνωστὲς παραποιήσεις τῆς ἀλήθειας καὶ τὴν ἀποσιώπηση τῆς οὐσίας (Κατοχή, ἐποικισμὸς, ψηφίσματα ΟΗΕ...). Βεβαίως πῆρε τὴν δέουσα ἀπάντηση ἀπὸ τὸν γνωστὸ Παλαιστίνιο ὀδοντίατρο τῆς πόλης κ. Καβάσι Φαρίντ ἀλλὰ ἐντυπωσιάζει τὸ γεγονός καθαυτὸ: Τί καοῦρα εἶχαν οἱ Ἀλεξανδρουπολίτες γιὰ τὴν Γάζα; Πού ἀποσκοποῦσε ὁ ἰουδαϊκὸς θρησκευματός συνέλληνας μας μὲ τὴν δημοσίευση τοῦ συγκεκριμένου ἀρθρου;

Στὰ πλαίσια διασυνοριακοῦ προγράμματος (Interreg) ὀλοκληρώθηκε πρόγραμμα τηλεδιδασκαλίας τῆς βουλγαρικῆς γλώσσας σὲ Ἑλληνες Θρακιῶτες, πρόγραμμα τῆς ὑπερνομαρχίας Ξάνθης - Καβάλας - Δράμας, μὲ τίτλο «Στὰ βήματα τοῦ Ὀρφῆα καὶ τοῦ Δημόκριτου». Κι ἀναρωτηθήκαμε: Καλὰ, δέχτηκαν οἱ Βούλγαροι τέτοιο... σωβινιστικὸ τίτλο ἐκ μέρους μας, χωρὶς καμμία ἀναφορὰ στὴ δική τους παρουσία; Μετὰ ὅμως πῆρα μπρός: Ἀφοῦ ὁ Ὀρφῆας θεωρεῖται Θράξ, δηλαδή κατὰ τοὺς Βουλγάρους «δικὸς τους», κανένα πρόβλημα. Μὲ τὸν ἴδιο χατζηβατικὸ τρόπο πού χρησιμοποιοῦμε τὴ λέξη «μειονότητα»: Ἐμεῖς θεωροῦμε δηθεν αὐτονόητο τὸν ἐπιθετικὸ προσδιορισμὸ «μουσουλμανικὴ», οἱ ἄλλοι φυσικὰ ἐννοοῦν τὸν προσδιορισμὸ «τουρκικὴ», εὐελιξία νὰ δείχνεις κι ὅλα πάνε μιὰ χαρά. Καθένας καταλαβαίνει ὅ,τι τὸν βολεῖει κι εἴμαστε ὅλοι εὐχαριστημένοι...

Καθώς στην ελληνική Θράκη τίποτε «δέν πειράζει», τώρα και... ΕΛΛΗΝΟΤΟΥΡΚΙΚΗ ΦΙΛΙΑ ΜΕ ΤΑ... ΦΟΡΤΗΓΑ!

Πουναριστάν, 2005: Έθνικά μεσάνυχτα κι όλη η Θράκη ήσυχαζει. Όλη; Όχι ακριβώς. Κάποιοι κινούνται δραστήρια για την ντέ φάκτο μετατροπή της περιοχής σε τουρκική επαρχία με ελληνική μειονότητα και σκιώδη ελλαδοκρατική παρουσία. Τα αποτελέσματα λίγο λίγο άχνοφαινόνται, όμως κανείς δεν άνησχυεί. Έχουμε, σου λέει, κράτος, στρατό, αστυνομία, νομαρχία, υπηρεσίες, νόμους... Τό λένε όλοι, τό λέει και η τηλεόραση, κάπου ανάμεσα στον μουράτ και στον μπακλαβαρχίδογλου.

Τό σήμα της έκστρατείας του Δήμου. Δεκάδες οι κρατικοί και μή χορηγοί της

Έτσι λοιπόν, δέν πειράζει ή κινητικότητα στό ζήτημα τών **ιθαγενειών** δεκάδων χιλιάδων μισελλήνων (είμαστε ευσυγκίνητοι μέ τά ανθρώπινα δράματα...) Δέν πειράζει ή σχεδιαζόμενη κάθοδος άμιγών μειονοτικών **ψηφοδελτίων** στις έπερχόμενες τοπικές εκλογές (τί νά μās πειράζει δηλαδή, νά έχουμε Τουρκο δήμαρχο Κομοτηνής ή νομάρχη Ξάνθης; Ρατσιστές είμαστε;). Δέν πειράζει πού τά μειονοτικά **σχολεία** άφομοιώνουν - έκτουρκίζουν τό σύνολο τών μουσουλμάνων και σχεδιάζουν επέκταση στόν όρεινό όγκο διά του ιδιωτικού τομέα (άαα, όλα κι όλα! Σάν τή μόρφωση δέν έχει!) Δέν πειράζει πού άλωνίζει ό Τουρκος **Πρόξενος** της Κομοτηνής και πάει - παρανόμως - όπου γουστάρει άσυνόδετος (τί έχουμε άλλωστε νά κρύψουμε;) Δέν πειράζει πού οι **νομάρχες** μας διαγκωνίζονται ποιός θά πρωτοκαλέσει τόν πίο άπίθανο παράγοντα από τήν Τουρκία, ποιός θά πρωτοδακρύσει στό άκουσμα της έλληνοτουρκικής φιλίας (μά τί νά είμαστε δηλαδή, υπέρ του ...πολέμου;).

Καθώς λοιπόν τίποτε άπολύτως άπό τά άνωτέρω δέν μās πειράζει, υποδεχθήκαμε

και τό νέο δώρο της γείτονος, πάντα υπέρ της προσέγγισης και της άλληλοπεριχώρησης (έπί ελληνικού εδάφους, έξυπακούεται...): Καθώς διανύουμε τόν μήνα του Ραμαζανιού, της ισλαμικής νηστείας δηλαδή πού καταλήγει στό «σεκέρ μπαϊράμ», ό Δήμος **Μπαϊράμπασα** της Κωνσταντινούπολης συμφωνήθηκε νά μās στείλει κινητά μαγειρεία - φορτηγά (!!!) πού θά έγκατασταθούν διαδοχικά στό Άρριανό (σήμερα) στην Κομοτηνή άριο, και στην Ξάνθη μεθαύριο γιά νά οργανώσουν τό ...πάρτυ: Δεκάδες μάγειροι, καλλιτέχνες, δημοσιογράφοι, συγγραφείς, κτλ (και τό κρατικό τηλεοπτικό κανάλι TRT) συνοδεύουν τις τρεις νταλικές και τά τέσσερα Λεωφορεία, τά όποία άμόλυσε ό Δήμος (υποτίθεται...), στό πλαίσιο του προγράμματος **BEREKET KERVANI** («Καραβάνι της Άφθονίας»). Πρόκειται γιά μία περιοδεία πού θεομοθετήθηκε φέτος γιά πρώτη φορά και περιλαμβάνει όλες τις χώρες της Βαλκανικής και 25 διαφορετικές πόλεις, όπου υπήρχαν μουσουλμάνοι. Πρώτος σταθμός ήταν ή Βουλγαρία (πήγαν στό Κίρτζαλι και στό άλλες 4 πόλεις) και μετά τήν Ελλάδα θά ακολουθήσουν Σκόπια, Άλβανία, Κόσοβο, Σερβία, Βοσνία (προφανώς ό δημοφιλής ισλαμιστής δήμαρχος Χουσεΐν Μπουργκέ τά βάζει όλα τά έξοδα από τό ταμείο του, έτσι;).

Νά μιλήσουμε γιά τόν έκτουρκισμό της θρησκευτικής γιορτής; Γιά τόν παραμερισμό τών νόμιμων μουφήδων και τών νομοταγών ιμάμηδων; Γιά τό ξεθώριασμα τών συνόρων πού κρατάνε πέραν του Έβρου έναν πληθυσμό 45 φορές μεγαλύτερο του δικού μας; Μπά, άς μήν μιζεριάζουμε μέ τά ίδια και τά ίδια.. Έδω - ποιός στή χάρη μας, συμπατριώτες - κοτζάμ Ισταμπούλ* έρχεται στό πόδια μας! Ό πολυπολιτισμός αυτοπροσώπως, χαίρετε και αγαλλιασθε!

K.K.

Τό καραβάνι ξεκινάει...

Στις 27-29/9 διεξήχθη στην Βαρσοβία ή σύνοδος του ΟΑΣΕ κατά τήν όποία Μή Κυβερνητικοί Όργανισμοί αναφέρονται σε προβλήματα ανθρώπινων δικαιωμάτων ανά τόν κόσμο, ένώπιον 200 περίπου διπλωματών πού είναι οι μόνιμες άντιπροσωπείες τών χωρών. Άς δούμε κάποια άποσπάσματα από τήν είδηση όπως τήν περιγράφει ή μειονοτική **Γκιουντέμ** (7-10).

ΟΑΣΕ: Τά παραμύθια της «παρέμβασης» και οι φαντασιώσεις του κ. Καπζά

Βασικά: ή Ελλάδα συνέχισε τήν συντηρητική της στάση στό θέμα της εθνικής ταυτότητας της μειονότητας, της αυτονομίας της μειονοτικής εκπαίδευσης, της θρησκευτικής έλευθερίας, τών Βακουφίων, καθώς και στό θέμα τών ίσων ευκαιριών. Άνεφερε τό κλεισιμο της Τουρκικής Ένωσης Ξάνθης και τήν άρνηση νά δοθεί άδεια στόν «Πολιτιστικό Σύλλογο Τούρκων Γυναικών» λόγω του όρου «Τούρκος», πρόσθεσε δε ότι προσέφεγαν στό Εύρωπαϊκό Δικαστήριο Άνθρωπίνων Δικαιωμάτων.

Στις 11 μέρες πού διάρκεσε ή σύνοδος μετείχαν πρέσβεις από 55 χώρες και 40 μη κυβερνητικές οργανώσεις. Η άντιπροσωπεία τών ΗΠΑ κατηγορήσε τήν Ελλάδα διότι παρά τό ότι είναι μέλος της Ε.Ε. δέν δίνει στην Τουρκική μειονότητα κάποια από τά δικαιώματά της. Μετέχοντας στην ίδια συνεδρία ό πρόεδρος της Helsinki Watch Παν. Δημητράς, ή πρόεδρος της Όμάδος γιά τά μειονοτικά δικαιώματα στην Ελλάδα **Ναυσικά Παπανικολάου**, ό πρόεδρος του Όυράνιου Τόξου Π. Βοσκόπουλος και ό Μακεδόνας Έπίσκοπος από τήν Φλώρινα Ν. Τσαρκινιάς κατηγορήσαν τήν Ελλάδα γιά τήν έπιμονή της νά μήν άναγνωρίζει εθνικές μειονότητες, γιά τις πιέσεις και τις άδικίες σε βάρος τών μειονοτήτων.

Η άπάντηση της Ελλάδας
Η Έλληνική άντιπροσωπεία άπάντησε στις πέντε ΜΚΟ πού είχαν έρθει από τήν Ελλάδα και στις όμιλίες τών εκπροσώπων τών ΗΠΑ. Ο Έλληνας πρέσβης στην όμιλία του είπε: Στην Ελλάδα δέν υπάρχει Μακεδονική μειονότητα. Πρόκειται γιά μερικές εκατοντάδες άτομα πού χρησιμοποιούν τή σλαβική γλώσσα και γίνονται προσπάθειες από γειτονικές χώρες νά δημιουργήσουν εθνική μειονότητα. Επίσης δέν υπάρχει άλβανική μειονότητα. Πρόκειται γιά οικονομικούς μετανάστες. Οι συνθήκες της χώρας μας είναι τόσο δημοκρατικές πού συνεχίζουν νά έρχονται.

Όσον άφορά τό σύλλογο έπιστημόνων ό πρέσβης έδωσε τήν έξξη άπάντηση: Σύμφωνα μέ τή Συνθήκη της Λαζάνης υπάρχει μόνο μία μειονότητα, ή μουσουλμανική. Αυτή άπαρτίζεται από τρία μέρη. Τους τουρκόφωνους, τους Πομάκους και τους Ρομά. Δέν υπάρχει τουρκική μειονότητα. Ο πληθυσμός της μουσουλμανικής μειονότητας φτάνει τά 100.000 άτομα. Έχει όλα της τά δικαιώματα και εκπληρώνει μέ άνεση τά θρησκευτικά της καθήκοντα. Τό κράτος μέσω τών μουφιτίδων και της Βακουφικής έπιτροπής έπισκέυασε τό τζαμί πού είχε καεί στους Τοξότες. Βοηθάει συνεχώς στην εκπαίδευση τών μουσουλμάνων μαθητών. Αυτή ή μειονότητα πάντα εκπροσωπούταν στην Έλληνική Βουλή. Έτσι και σήμερα εκπροσωπείται από έναν Βουλευτή. Αυτά πού παρουσίασαν ως προβλήματα οι λεγόμενες Μ.Κ.Ο. είναι παραπλανητικοί ισχυρισμοί.

Η **μακεδονική** άντιπροσωπεία στην άπάντησή της είπε πώς ή μη άναγνώριση μίας ύπαρκτης μειονότητας από τήν Ελλάδα δέν ταιριάζει σε ένα μέλος του ΟΑΣΕ και της Ε.Ε. και είναι ένάντια στις συμφωνίες και συνθήκες. Τέλος πρότεινε νά επανεξετάσει ό ΟΑΣΕ τό κατά πόσον τρεπεί τά κριτήρια μέλους του ΟΑΣΕ ή Ελλάδα.

Τελευταίος όμιλητής ή **τουρκική** άντιπροσωπεία στην άπάντησή της είπε: Όλοι άκούσαμε από τις μάχιμες και δυναμικές Μ.Κ.Ο. γιά τις άδικες και καταπιεστικές πολιτικές πού έφάρμοσε ή έδω και 25 χρόνια μέλος της Ε.Ε. Ελλάδα. Άκούγοντας αυτά αισθάνθηκα υπερφάνια γιά τό ότι ή χώρα μου πού είναι ύποψήφιο μέλος της Ε.Ε. εκπληρώνοντας τά σάνταρ της Ε.Ε. εξασφάλισε όλες τις ευκαιρίες στις μειονότητες πού ζούνε μέσα στό σύνορά της.»

ΣΧΟΛΙΑ ΜΑΣ:

- 1) Οι ΜΚΟ φέτος ήταν άνω τών 65 και γι' αυτό ακριβώς δόθηκε ό λόγος μονάχα στις 6 κυριότερες. Οι ύπολοιποι, σάν τόν κ. Καπζά, στερούμενοι τό βήμα, μοίρασαν ήλεκτρονικά τις εισηγήσεις τους (κάτι πού θά μπορούσε νά γίνει κι άπ' τήν Κομοτηνή, τήν όδό Ίώνων, π.κ.). Αυτά λοιπόν ύποψήφιοι στό έργο του ό έκτουρκισμένος Πομάκος γιά τήν εκεί «παρέμβασή του» είναι άπλως ψέμματα (γιατί δέν είχε άραγε φωτογραφία του από τό βήμα;)
- 2) Η έλληνική άντιπροσωπεία άπαντά σε κάθε βρωμιά κατά της χώρας μας, είτε τίθεται από του βήματος είτε στέλνεται μέ e-mail.
- 3) Τά σκοπιανά και τούρκικα άνέκδοτα ήταν πολύ διασκεδαστικά, είναι πολύτιμη ή παρουσία τους γιά τήν ψυχαγωγία τών συνέδρων, μπράβο τους
- 4) Καί φέτος ό Σύλλογος Κωνσταντινουπολιτών από τό βήμα του ΟΑΣΕ ξεμπρόσπασε τήν Τουρκία γιά τά έγκλήματά της. Όσο γιά τήν άπάντηση της τελευταίας (κάτι σάν «έτσι νομοθετούμε και σ' όποιον άρέσουμε») δείχνει άπλως τόν βαθμό του ύποτιθέμενου εξανθρωπισμού της.

Κέντρο Βαλκανικού Πολιτισμού!

Οι άνωτέρω δημοτικές δραστηριότητες δέν είναι οι μοναδικές πού έντυπωσιάζουν και μās άφορούν. Σε μία έκταση 10.000 τετραγωνικών μέτρων ό Δήμος Μπαϊράμπασα έχει ετοιμάσει και θά θέσει σε λειτουργία από τό νέο έτος τό Κέντρο Βαλκανικού Πολιτισμού, ένα έργαλειό γιά «τήν καταγραφή τών θησαυρών τών Όθωμανών στό Βαλκάνια» αλλά και γιά «τήν ειρήνη, τή φιλία και τήν άδελφωσύνη τών λαών». Στο κέντρο υπάρχουν αίθουσες γιά συνέδρια, κινηματογραφικές προβολές, θέατρα, συναυλίες, εκθέσεις, σεμινάρια κι επίσης χώροι άναψυχής, καταστήματα, έστιατόρια, κτλ.

Στόχοι του Κέντρου αναφέρονται από τόν δήμαρχο ως έξης: Νά συγκεντρώσει τους τοπικούς ήγέτες τών Βαλκανίων γύρω από ένα τραπέζι και νά συναποφασίζονται οι κινήσεις του μέλλοντος (!), νά ιδρυθεί Μουσείο μέ έργα «βαλκανικού πολιτισμού» τό όποιο θά συνεργάζεται μέ βαλκανικά μουσεια και θά προσφέρει τήν δυνατότητα ψηφιακής τηλεπεριήγησης σ' αυτά. Νά ιδρυθεί μία μικτή Έπιτροπή γιά κοινές δράσεις πού θά οργανώνει εκδηλώσεις, φεστιβάλ, κλπ στό Βαλκάνια. Νά φέρνει σε έπαφή τους δημοσιογράφους και τους επιχειρηματίες τών Βαλκανίων ώστε νά έκπνοούνται τά σχέδια γιά τό μέλλον. Νά κάνει διάφορες έρευνες στό Βαλκάνια και νά προωθεί τις τοπικές παραγωγές ταινιών και βιβλίων. Νά κάνει ντοκυμανταίρ γιά τήν τουριστική ανάπτυξη τών Βαλκανίων.

Νά έρθει σε έπαφή μέ τά βαλκανικά Πανεπιστήμια και νά συνεργαστεί μαζί τους.

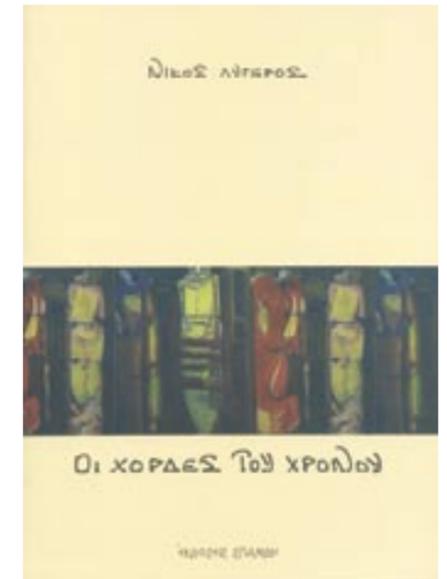
Όπως είναι προφανές, τό λεγόμενο μουσουλμανικό τόξο τών Τούρκων στην περιοχή παίρνει μορφή, τουλάχιστον στόν πολιτιστικό τομέα (άν και κάποια εκ τών άνωτέρω ήχουν έντελώς πολιτικά). Ήταν έπόμενο ότι θά έπέδωκαν άέκμεταλλευτούν τήν όθωμανική κληρονομιά, ιδίως τώρα πού και οικονομικό πλεονέκτημα διαθέτουν και τό έθνομηδενιστικό κλίμα στις άλλες χώρες - ειδικά στην φύσει και θέσει άνταγωνίστρια Ελλάδα - άμβλύνει τις άντιδράσεις γιά τήν (πολιτιστική άρχικά) επάνοδο τών μέχρι χθές έπικυρίαρχων.

Και βεβαίως κανείς δέν μπορεί νά τους κατηγορήσει γιά τόν σχεδιασμό πού έχουν, τουλάχιστον γιά όσο θά τηρούν τά προσχήματα. Έκείνο πού είναι όντως τραγικό είναι ή ελληνική άνυπαρξία στην περιοχή. Άν οι θριαμβολογίες γιά τήν οικονομική παρουσία μας στις χώρες της χερσονήσου του Αίμου έχουν κάποιο έρεισμα στην πραγματικότητα, τότε τί είναι αυτό πού μās έμποδίζει νά κάνουμε έμεις τέτοιου είδους κινήσεις; Τή στιγμή μάλιστα πού όλοι προσβλέπουν γιά οικονομικοπολιτικούς λόγους στην χώρα μας, πού υπάρχει τό κοινό έδαφος του ιστορικού μας παρελθόντος και της ορθόδοξης πίστης και ή γενικότερη συγκυρία μās ευνουεί; Τί άλλο μπορεί νά φταίει πέρα από τήν εθνική μας άβελτηρία και τύφωση πού επιλέγουμε μία πολιτική δήθεν «οικονομικής διεύθυνσης» - δηλαδή έκμετάλλευσης - κι άδιαφορούμε γιά μία πραγματική βαλκανική συνεννόηση;

Οι χορδές του χρόνου

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΣΠΑΝΙΔΗ

Τό βιβλίο «Οι χορδές του χρόνου» του **Νίκου Λυγερού** δέν είναι μόνο ένα θεατρικό έργο ή ένα κινηματογραφικό σενάριο, είναι ένας δεσμός μέ τή Θράκη και τους ανθρώπους της και μία άναφορά στην ποντιακή μνήμη. Κάθε λέξη του έργου είναι μία σκέψη και μία πληγή. Η λιτότητά του προέρχεται από τόν σεβασμό του συγγραφέα προς τή γενοκτονία τών Ποντίων. Τά έγκλήματα έναντι της ανθρωπότητας μās μεγαλώνουν και μās επιτρέπουν νά ξεπεράσουμε τήν ανθρωπιά μας γιά νά παλέψουμε γιά έναν λαό πού ύποφέρει. Στο έργο, οι χορδές του χρόνου είναι οι άνθρωποι. Οι άνθρωποι πού ζούν γιά νά πεθάνουν γιά τους άλλους. Οι άνθρωποι πού προέρχονται από τό παρελθόν γιά νά δημιουργήσουν τό μέλλον. Στις Χορδές του χρόνου δέν υπάρχουν άτομα, μόνον άνθρωποι πού δέν θέλουν νά ξεχάσουν, πού δέν θέλουν νά συμμετάσχουν στην γενοκτονία της μνήμης. Γι' αυτό και οι άνθρωποι του έργου έχουν σάρκα και όστα. Δέν είναι μόνο έννοιες ή όντότητες μιάς άφαιρετικής στρατηγικής. Είναι κείμενα και παραδείγματα ανθρωπιάς. Είναι κείμενα και άντικείμενα όδύνης. Ο συγγραφέας έπιχειρεί τό άδύνατο. Δημιουργεί τή σκέψη ενός λαού μέ τά κομμάτια του χρόνου, μέ τις πέτρες του πόνου, γιά νά μήν ξεχάσουμε. Μέσα στην λήθη βρήκε τά ίχνη της μνήμης και μ' αυτήν γράφει τήν ανθρώπινη ιστορία της αντίστασης ενός λαού στην βαρβαρότητα. Κανείς δέν μπορεί νά ζήσει μία γενοκτονία, υπάρχουν όμως άνθρωποι πού μπορούν νά πεθάνουν γιά τήν άναγνώρισή της. Κι όταν ή παράδοση ενός λαού δέν έπαρκει, τότε έρχεται ό μύθος γιά νά

γράφει τήν ιστορία του μέλλοντος.

Οι άγνωστοι είναι άγνωστοι γιατί τά όνόματα δέν άντέχουν τόση ανθρωπιά. Όπως ό άγνωστος στρατιώτης πού είναι ό μόνος στρατιώτης πού μπορεί ν' άντέξει τό βάρος της μάχης, οι άγνωστοι είναι οι μόνοι πού άντέχουν τό βάρος της γενοκτονίας. Οι άγνωστοι είναι οι άνθρωποι πού παραμένουν άνώνυμοι διότι παλεύουν μόνο και μόνο γιά τους άλλους. Όπως ό άγιογράφος πού είναι γνωστός μόνο μέ τό έργο, οι άγνωστοι είναι τό έργο πού δημιουργεί τό όν. Μέσα από τό βλέμμα του συγγραφέα υπάρχει τό όραμα μίας άλλης Θράκης πού δέν κλαίει πιά τή μοίρα της και πού διεκδικεί τά δικαιώματά της, μίας άλλης Μαύρης Θάλασσας πού πρέπει νά ζήσει τόν θάνατό της γιά ν' άνθίσει και πάλι ή Ρωμανία μας.

Διαστ: 17Χ25, Σελ: 80, Τιμή: 10,45 €

Τουρκοσκοπήσεις κι Έλληνοψήφισμα

Μιά μόλις μέρα πριν πάρει ή Τουρκία την πολυθρόνη της Ένωσης, τὸ «Βήμα τῆς Κυριακῆς» καὶ ἡ «Χουριέτ» δημοσίευσαν δημοσκοπήσεις σχετικὴ μετὸ ζήτημα, πού παρουσιάστηκε ὑπὸ τὸν τίτλο «Εὐνοϊκὸ κλίμα στὰ ἑλληνοτουρκικὰ φέρνει ἡ ὑποψηφιότητα τῆς Ἀγκυρας στὴν ΕΕ». Τὸ κείμενο μεταξὺ ἄλλων ἔγραφε:

Ἐκδηλοφίλοευρωπαϊσμὸ καὶ στὶς δύο πλευρὲς τοῦ Αἰγαίου, κοινὴ δυσπιστία ἐναντὶ τῶν Ἀμερικανῶν, ρεαλισμὸ, ἀνοιχτὸ πνεῦμα καὶ αἰσιοδοξία γιὰ τὶς διμερεῖς σχέσεις εἶναι ὀρισμένα ἀπὸ τὰ συμπεράσματα τῆς μεγάλης διπλῆς δημοσκοπήσεως τῆς Κάπα Research σὲ Ἑλλάδα καὶ Τουρκία, γιὰ λογαριασμὸ τοῦ «Βήματος» καὶ τῆς τουρκικῆς ἐφημερίδας *Hurriyet*, ἐν ὄψει τῶν διαπραγματεύσεων γιὰ τὴν ἔνταξη τῆς γείτονος στὴν ΕΕ. Στὴν δημοσκοπήσει ἐπισημαίνεται πὼς ἡ μελλοντικὴ ἔνταξη τῆς Τουρκίας στὴν Εὐρωπαϊκὴ Ἐνωση θὰ ἀποτελέσει σημεῖο προσέγγισης μετὴν Ἑλλάδα, τὴν ἐπιθυμοῦν στὴν πλειονότητά τους Ἕλληνες καὶ Τούρκοι, θὰ εἶναι ἀμοιβαία ἐπιβλεπόμενα καὶ θὰ ἐπηρεάσει εὐνοϊκὰ τὶς σχέσεις τῶν δύο χωρῶν. Πρόκειται γιὰ τὴν πρώτη μεγάλη ἔρευνα πού γίνεται ταυτόχρονα στὶς ὁμάδες τῆς πολιτικῆς καὶ οἰκονομικῆς «ἑλίτ» τῆς Ἀθήνας καὶ τῆς Κωνσταντινούπολης, καθὼς περίπου 1.000 ἐρωτηματολόγια συμπληρώθηκαν ἀπὸ ἕνα ἀντιπροσωπευτικὸ δείγμα ἐπιχειρηματικῶν στελεχῶν, ἀπὸ ἀνθρώπους τῶν γραμμῶν, τῶν τεχνῶν, τῆς ἐπικοινωνίας, καὶ ἀπὸ πολιτικὰ στελέχη, τῆς κεντρικῆς πολιτικῆς σκηνῆς καὶ τῆς τοπικῆς Ἀυτοδιοικήσεως.

Τὶ μᾶς λέει λοιπὸν ἐδῶ ὁ ποιητής; Ὅτι τὰ ἐρωτηματολόγια ἦταν ὅλα κι ὅλα 1.000-δηλαδή 500 σέ καθεμιά ἀπὸ τὶς δύο πόλεις ἢ μοιραστικὰ ἀναλογικὰ μετὸν πληθυσμὸ τους; -

καὶ τὰ πήραν οἱ ἀσκοῦντες πολιτικὴ, οἱ ἀρχουσες τάξεις! Καὶ χρειαζόμεσταν γιὰ ἄλλη μιὰ φορὰ τὴ γνώμη τοῦ κάθε Πρετεντερομπακογιαννοκούτσικου γιὰ τὰ ὄφελιά τῆς ἑλληνοτουρκικῆς «σχέσης» (μὲ μᾶς πάντα στὸν ζηλευτὸ ρόλο τῆς μουσουλμανίδος συζύγου), μεταμφιεσμένη μάλιστα σὲ «γενικὸ κλίμα»!?

Φαντάζομαι ἕνα ἀντίστοιχο ἐρωτηματολόγιο στὶς ἀρχὲς Μαρτίου τοῦ 1821, τὸ ὁποῖο νὰ μοιράζονταν στοὺς κοτζαμπάσηδες καὶ τοὺς τουρκογέροντες, στοὺς Φαναριώτες διπλωμάτες καὶ στοὺς ὑπαλλήλους τῶν ξένων πρεσβειῶν στὴν Ἰσταμπούλ, στοὺς εὐνούχους καὶ στὰ γιουσουφάκια τοῦ Σαραγιού. Τί θὰ ψήφισαν ἀραγε γιὰ τὶς ἑλληνοτουρκικὲς σχέσεις; Πόση ἀπέχθεια θὰ ἐξέφραζαν γιὰ τὶς συνωμοτικὲς κινήσεις πού στοχεύανε στὴν «κοινωνικὴ διάλυση», πού ὑπονομεύανε τὸ μέγιστο ἀγαθὸ τῆς Εἰρήνης; Πόση ἀνησυχία θὰ ἀνέδυναν οἱ ἐκτιμήσεις τους γιὰ τοὺς «χυδαίους καὶ ἀπαιδευτους» κατασπλιάδες πού τήγαιναν νὰ τινάξουν στὸν ἀέρα τὸς δούλες, περιουσίες, καριέρες, ζωές; Θαρρῶ πὼς ἡ «Κορπον Ἀνάλυσις» τῆς ἐποχῆς ἐκείνης δὲν θὰ χρειαζόταν οὔτε κἂν νὰ «στήσει» τὶς ἐρωτήσεις, τὸ ἀποτέλεσμα θὰ ἦταν καταλυτικὰ ὑπὲρ τῶν διμερῶν σχέσεων...

Ἐμεῖς σήμερα, 184 χρόνια μετὰ ἀπὸ κείνην τὴν ἔκρηξη τῆς Ξενηλασίας καὶ τῆς μισαλλοδοξίας, δὲν καλοῦμαστε οὔτε τὰ ὄπλα νὰ πάρομε οὔτε δίτεγμα μετὸς κεφαλῆς νὰ παίξουμε. Τὸν τόπο αὐτὸν πού μᾶς ἄφησαν, μονάχα, τὸν ἑλληνικὸ, νὰ τὸν κρατήσουμε ὡς τέτοιον. Μιὰ ροχάλα ἀρκεῖ: Στὰ μούτρα κάθε τενεκέ πού μᾶς ἀρνείται ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΤΟΥΡΚΙΚΗ ἘΝΤΑΞΗ. Τὰ πολλὰ τὰ λόγια εἶναι φτώχεια.

Κ.Κ.

Ἡ νέα πολιορκία τῆς Βιέννης

Τοῦ Χρήστου Κηπουροῦ

Θα κοιμάται ἡσυχᾶ ὁ Βιεννέζος ζαχαροπλάστης πού ἐφτιαξε ομοίωσχη μετὴν ἡμισέληνο γλυκιά σφολιάτα, τὸ κρουασάν, ὥστε νὰ γλυκάνει τοὺς συμπολίτες του στὸν εορτασμὸ τῆς επιτυχούς ἀπόκρουσης τῆς Ὀθωμανικῆς πολιορκίας, πρὶν αἰῶνες. Αὐτὸ διότι, ἀν καὶ δὲν υφίστατο τότε Ευρωπαϊκὴ Ἐνωση, τὰ συγκεκριμένα ἐδέσματα κατέκλυσαν τὶς κουζίνας τῆς, ἀναδεικνύμενα σὲ ευρωπαϊκὸ γαστρονομικὸ θεσμὸ-μέρος πρῶνου.

Τὰ θύμισε αὐτὲς τὶς ἡμέρες μιὰ συμπατριώτισσα τοῦ ζαχαροπλάστη. Ἡ Οὐρσουλα Πλάσνικ, πού ἔθεσε τὸ θέμα τῆς ἐιδικῆς σχέσης Ευρώπης - Τουρκίας. Καὶ ἀν ἀκόμη ἔκανε τελικὰ πίσω γιὰ τὰ μάτια τῆς Κροατίας, τὸ ἐκ μέρους τῆς κέρασμα κρουασάν στους εἰκοσιτέσσερες ομολόγους υπουργοὺς ἐξωτερικῶν, εἶναι γεγονός.

Ἄλλο ἀναυτοῖ ἐκώφευσαν, μετὸ ζητούμενο νὰ μὲνει στα ἀζήτητα. Συγκεκριμένα ἡ ἐπικράτηση τῆς θεμελιώδους ἀξίας τῆς Δημοκρατίας στὴν Ευρώπη, ἀπέναντι στὸν συνομιλικὸ μετὸ τουρκικὸ μὴ μὴ μὴ μορφωμᾶ, ρατσιστικὸ φασισμό. Οὔτε τὰ λαστιχένια κριτήρια οὔτε τὰ πέραν τοῦ Ἀτλαντικῆς βουλκανιζατέρ, ἀποτελοῦν ἐγγύηση. Οὔτε τὸ προσωπικὸ τῶν ἐν Ευρώπῃ παραρτημάτων τους οὔτε κάποιοι νέοι οἰκοί. Ἀν ὑπάρχει ἐγγύηση, εἶναι οἱ Ευρωπαϊκοὶ λαοί, τῶν ὁποίων τὰ δείγματα γραφῆς, θὰ πληθαίνουν. Ἡ νέα πολιορκία τῆς Βιέννης, θὰ ἔχει ἴδια τύχη μετὴν προηγούμενες δύο.

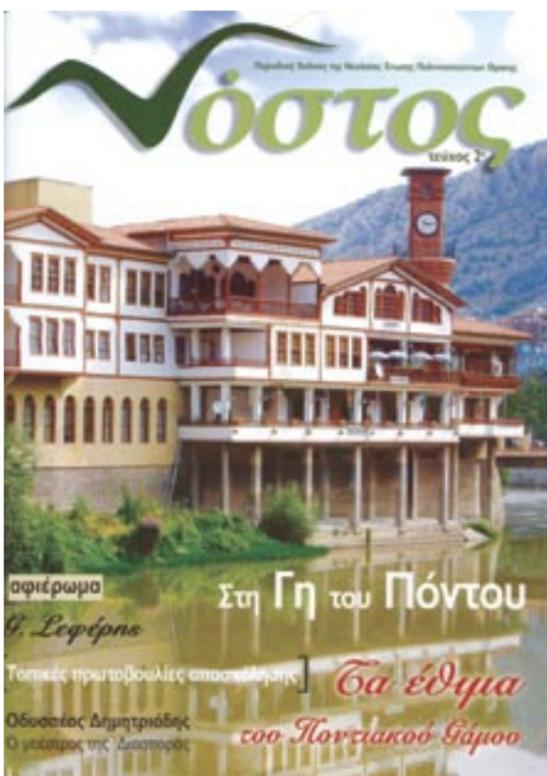
Δὲν γνωρίζω τι ἀπαγόρευσε τὴν κυβερνητικὴ καὶ τὴν ἀντιπολιτευτικὴ Ἑλλάδα, νὰ δοκιμάσουν βιεννέζικο κρουασάν. Ἀν φταίει κάποιο ζάχαρο πού τὸ κατατρύχει ἢ τὰ χρόνια ζαχαρώματα μετὸ το γεγονικὸ ἀποφυγῆ ὅσο διάχυτο κεμαλισμὸ. Οὔτε κατανοῶ τὸ «ὄχι» στὴν τουρκικὴ ἔνταξη, λόγω κακῆς Ευρώπης. Γνωρίζω ὅμως ποῖος ἐμποδίζει τοὺς Ἕλληνες νὰ γευθοῦν προϊόντα Ευρωπαϊκῆς Δημοκρατίας: ἡ πολιτικὴ Ἑλλάδα τοῦ νέου αἰῶνα πού διανύει πολυετὴ χειμῶνα. Οἱ μόνοι πού λένε κάτι, εἶναι οἱ νεκροί. Καὶ οἱ θεωρούμενοι ὡς τέτοιοι.

Ἀνάθεση ὠρῶν Πρόσθετης Διδακτικῆς Στήριξης

Δραστηριότητα ἀπάδουσα πρὸς τὸ ὕφος καὶ ἦθος τῆς «νέας διακυβέρνησης» ἐπιδεικνύουν κάποιοι ἀρμόδιοι ἀναφορικὰ μετὴν ἀνάθεση ὠρῶν Πρόσθετης Διδακτικῆς Στήριξης (ΠΔΣ) σὲ ἀδιόριστους καθηγητὲς διαφόρων ἐιδικοτήτων. Εἶναι γνωστὸ ὅτι ὁ μηχανισμὸς αὐτὸς χρησιμοποιοῦθηκε παλαιότεν ἀπὸ προσκεῖμενους κατὰ κύριο λόγο στὸ προηγούμενο καθεστῶς, προκειμένου νὰ ἐγγράφουν προὔπηρεσία καὶ νὰ παίρουν ἔτσι σειρά γιὰ μόνιμο διορισμὸ. Ἐχει παρατηρηθεῖ φαίνόμενο λ.χ. καθηγήτρια ἢ ὁποία δὲν συμμετεῖχε ποτὲ στὸ διαγωνισμὸ τοῦ ΑΣΕΠ γιὰ διορισμὸ, νὰ ἔχει ἦδη ἕνα χρόνον προὔπηρεσία καὶ νὰ προηγεῖται σημαντικὰ συναδέλφων τῆς πού κατέβαλαν σοβαρότατες προσπάθειες καὶ πέτυχαν στὸ διαγωνισμὸ, χωρὶς ὅμως νὰ εἶναι διοριστέες.

Μὲ τὴν ἀνάληψη καθηκόντων ἀπὸ τοὺς νέους Διευθυντὲς δημιουργήθηκαν ἐλπίδες μετὰ βία προεκλογικῆς ἐξαγγελίας (σεμνὰ καὶ ταπεινὰ) ὅτι τὸ φαίνεται ὅτι ἔχει ἀποφασιστὸν δὲν ἀντιμετωπισθεῖ ριζικὰ μετὸν προσκόνοντα σεβασμὸ πρὸς τοὺς ἀνεργούς καθηγητὲς. Φροῦδες δυστυχῶς! Πάλι τὰ παιδιὰ τῶν ἡμετέρων ἔνθεν κακεῖθεν, κλήση γιὰ ἀνάληψη ὑπηρεσίας ἀπὸ καθηγητὲς πού πήραν τὸ πτυχίον τους τὸ 2005 ὅταν δὲν κλήθηκαν ἄλλοι πού τοὺς εἶχανε μαθητὲς ἢ πού δώσανε καὶ πετύχανε τρεῖς στὸν διαγωνισμὸ τοῦ ΑΣΕΠ, ραβασάκια διαφόρων τοπικῶν - καὶ ὄχι μόνο - παραγόντων μετὸν προτιμητέους γιὰ νὰ περιοριστοῦμε ἐνδεικτικὰ σὲ κάποιες μόνο περιπτώσεις. Κανένα ἀπολύτως ἀντικειμενικὸ κριτήριον, ὁ ἀπόλυτος ἀνορθολογισμὸς! Κρίμα διότι ὁ χώρος προσφέρεται κατ' ἐξοχίαν γιὰ τὴν ἀσκηση σοβαρῆς καὶ ὑπεύθυνης πολιτικῆς. Τὸ θέμα εἶναι μεγάλο καὶ μετὰ ἐνδιαφέρουσες προεκτάσεις, γιὰ αὐτὸ καὶ τὸ παρακολουθοῦμε στενὰ καὶ θὰ ἐπανέλθουμε ἂν χρειαστεῖ (ἂν δηλαδὴ δὲν ἀλλάξει τὸ νομοθετικὸ πλαίσιο ἢ ἡ ἀκολουθούμενη πρακτικὴ) μετὰ περισσότερα στοιχεῖα.

ΝΟΣΤΟΣ ΠΟΝΤΙΩΝ ΝΕΩΝ

Τὸ περιοδικὸ ΝΟΣΤΟΣ εἶναι μιὰ θαυμάσια προσπάθεια μιᾶς νεολαίστικης παρέας στὴν Ἐνωση Παλινοστούτων Θράκης. Θαυμάσια ὄχι μόνο στὴ σύλληψη ἀλλὰ καὶ στὴν ὑλοποίησή της: Θαυμάσια ἐμφάνιση, ποιητικὴ ἐκτύπωση, ἐνδιαφέροντα θέματα, ὅλο τὸ ἀποτέλεσμα δείχνει ὅτι καὶ ἡ χρηματοδότηση τῆς γ.γ. Νέας Γενιάς ἔπιασε τόπο μὰ καὶ ὅτι οἱ συντελεστὲς τοῦ ἔργου εἶναι ἀνθρώποι μετὰ εὐαισθησίας καὶ ἰκανότητες ξεχωριστές (καὶ ἡ γνωριμία μᾶς μετὰ ἀδελφία Καρελιάδη τὸ ἐπιβεβαίωσε). Τὸ ἀρθράκι μᾶς γιὰ τὴν Ρωμανία ἦταν ἀπλῶς συνοδευτικὸ τῶν εὐχῶν μᾶς γιὰ τὴν προκοπὴ καὶ μακροήμερευση τοῦ «Νόστου»...

Α' ΕΛΜΕ ΑΧΑΪΑΣ:

«Περὶ ... Ἀνωτατοποίησης τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Σχολῶν»

Ἡ κυβέρνηση μετὰ δημοσιοποίηση τῶν σχετικῶν Νομοσχεδίων προχωρᾶ στὴν μετατροπὴ 4 Ἐκκλησιαστικῶν Σχολῶν σὲ «Ἀνώτατες Ἐκκλησιαστικὲς» Ἀκαδημίες, ἐνέργεια τουλάχιστον οπισθοδρομικὴ καὶ ἀπαράδεκτη. Μάλιστα καὶ γιὰ πολλοὺς ἐιδικούς θεολόγους καὶ ἀνορθόδοξοι.

Εἶναι γεγονός ὅτι ἡ ηγεσία τῆς ἐλλαδικῆς θεσμικῆς Ἐκκλησίας προσπάθησε καὶ στὸ πρόσφατο παρελθόν δύο φορές νὰ φέρει μετὰ τοῦ ΥΠΕΠΘ παρόμοια νομοσχέδια στὴ Βουλὴ, χωρὶς ὅμως ἀποτελέσματα. Τὸ πέτυχε μετὰ τὴν τρίτην.

Τὸ νομοσχέδιο στοχεύει στρατηγικὰ στὴν υποβάθμιση τῶν θεολογικῶν σχολῶν (4 τμήματα). Στρέφεται ἐναντὶ στὴν ἐλεύθερη θεολογικὴ ἔρευνα, σκέψη καὶ διάνοξη, θέλοντας νὰ μετατρέψει μέρος τοῦ Πανεπιστημίου ἀπὸ χῶρο κριτικῆς σκέψης καὶ ἐπιστημονικῆς ἔρευνας σὲ πεδίο ἐλεγχόμενης καὶ κατευθυνόμενης ἰδεολογίας. Ἀν ἤθελε ἡ ηγεσία τῆς Ἱεραρχίας νὰ ἔχει ἀμιγῶς ομολογιακὲς σχολὲς ἀνωτάτου ἐπιπέδου καὶ γιὰ ἀποκλειστικὰ δικὴ τῆς ἀνάγκη, εἶχε τὴν δυνατότητα νὰ ἀκολουθήσει τὴ μακρόχρονη παράδοση τῆς ὀρθόδοξης πρακτικῆς, πού ἀκολουθοῦσε στὸ παρελθόν (δὲν ὑπῆρξαν ποτὲ ὡς γνωστὸ ἐκκλησιαστικὰ Πανεπιστήμια). Αὐτὴ ἀκολουθοῦν μάλιστα στὴν ἐποχὴ μᾶς ὅλες οἱ ἄλλες ὀρθόδοξες Ἐκκλησίες τῆς Οἰκουμένης, μακριὰ ἀπὸ τὸν κρατικὸ ἐναγκαλισμὸ. Ἀποκαλύπτει ὅμως τὸ νομοσχέδιο τὴν υποκριτικὴ στάση τῆς κυβέρνησης γιὰ ἔλλειψη κονδυλίων γιὰ τὴν Παιδεία, τὴ στιγμή πού ἰδρύνει σχολὲς γιὰ τὶς ὁποῖες δὲν ὑπάρχει μελέτη φανερῆς σκοπιμότητας. Οἱ ἀνάγκες γιὰ τὶς ὁποῖες δημιουργοῦνται, φαίνεται ὅτι ἐξυπηρετοῦνται ἀπὸ τὰ 4 θεολογικὰ τμήματα τῶν δύο θεολογικῶν σχολῶν τῶν

Πανεπιστημίων μᾶς.

Δυστυχῶς, μετὰ τὸ νομοσχέδιο ἡ Ἑλλάδα στὶς ἀρχὲς τοῦ 21οῦ αἰῶνα ἀποκτᾶ «Πανεπιστήμια» στα ὁποῖα οἱ φοιτητὲς θὰ εἰσάγονται μετὰ σύστημα πρόσβασης στὴν Γ/θμια Ἐκπαίδευση, ἀλλὰ καὶ μετὰ προφορικὴ συνέντευξη ἐνώπιον ἐπιτροπῆς (!!!), θὰ ἀποτελεῖ προὔπθεση συστατικὴ ἐπιστολὴ τοῦ Μητροπολίτη (!!!), θὰ γίνονται δεκτοὶ μόνο χριστιανοὶ ὀρθόδοξοι καὶ θὰ ἀποκλείονται οἱ γυναῖκες. Τα δύο τελευταῖα εἶναι συν τοῖς ἄλλοις καὶ ἀντισυνταγματικά. Ὅλα αὐτὰ λοιπόν, ὄχι μόνο δὲν ὑπηρετοῦν τὴν ἐλληνικὴ παιδεία τοῦ 21οῦ αἰῶνα, ἀλλὰ γυρίζουν πίσω, σὲ μιὰ ἐποχὴ πού ἔγινε γνωστὴ ὡς ΜΕΣΑΙΩΝΑΣ.

Θεωροῦμε ἐπὶ πλέον ὅτι αὐτὴ ἡ νόθα καὶ ἀντιδραστικὴ κατάσταση ἀνοίγει τὴν κερκόπορτα στα μὴ ἀμιγῶς κρατικὰ Πανεπιστήμια καὶ ἀργότερα στα ἰδιωτικά. Δημιουργεῖ τεράστια καὶ ἀνυπερβλήτα ἐργασιακά προβλήματα στους χιλιάδες ἀνεργούς πτυχιούχους θεολόγους καὶ φυσικὰ υποθηκεῖει στὸ μέλλον τὴν υποχρεωτικὴν του μαθήματος τῶν θρησκευτικῶν στὴ Β/θμια ἐκπαίδευση. Οἱ διαβεβαιώσεις ὅτι δὲν θὰ ἰσοτιμηθοῦν οἱ ἀπόφοιτοὶ τους στὸ μέλλον μετὰ τοὺς πτυχιούχους τῶν 4 θεολογικῶν τμημάτων, δὲν μᾶς πείθει, ἀφοῦ τὶς ἴδιες εἶχαμε προεκκοσασίας γιὰ τὰ ποιμαντικὰ τμήματα τῶν θεολογικῶν σχολῶν.

Τὸ Δ.Σ. τῆς Α' ΕΛΜΕ Αχαΐας ἐνώνει τὴ φωνὴν του μετὰ τὴν ἀκαδημαϊκὴ κοινότητα τῶν θεολογικῶν σχολῶν καὶ τοὺς κορυφαίους Ἕλληνες ἐρευνητὲς τῆς θεολογίας. Καλεῖ τὴν Κυβέρνηση νὰ ἀποσύρει ἄμεσα αὐτὸ τὸ ἀντιδραστικὸ δημιούργημα. Καὶ ἀπαιτεῖ ἐπίμονα νὰ συμβάλλει στὴν ἐπαρκὴ χρηματοδότηση καὶ στὸ ἀνθρώπινο δυναμικὸ, γιὰ τὴν ποιοτικὴ ἀναβάθμιση τῆς δημόσιας ἐκπαίδευσης ὅλων τῶν βαθμίδων.

Ὁ Πρόεδρος Ὁ Γραμματέας
Ράλλης Κ. Μπούρδαλας Π.

ΤΑ ΤΟΞΙΚΑ

Συνέχεια ἀπὸ τὴ γνωστὴ τους θέση

Ἐμεῖς ὅμως, ὡς ἄπνοον καὶ ἄπνοον διπλωματικὸν βουστάσιον, ποῖο ἀκριβῶς παιχίδι παίζουμε; Τοῦ χαμερποῦς σφουγγοκωλάρου τζουτζέ, τοῦ κοιμισμένου κρέτινον ἢ μήπως καὶ τὰ δύο; Καὶ ἐφόσον τὸ παίζουμε, ὅπως τὸ παίζουμε, ποῖα ἀκριβῶς ὄφελιά ἐμεῖς προσδοκοῦμε; Προφανῶς ὄχι τὸ νὰ ἀναγνωρίσουν τὰ κεμαλικὰ φασιστοειδῆ τὴν Κύπρο, οὔτε τὸ νὰ ξεκουμπιστοῦν ἐπιτέλους ἀπ' τὸν ἐναέριο χῶρον μᾶς - γιὰτὶ κάτι τέτοιο ΔΕΝ τὸ θέσαμε ὡς ὄρο προκειμένου νὰ δώσουμε τὸ πράσινο φᾶς. Ἐκτὸς κι ἂν, ἐπειδὴ εἴμαστε καλὰ παιδάκια καὶ λίγο ντροπαλοῦληδες, εἶπαμε νὰ τοὺς βάλομε πρῶτα μέσα κι ἔπειτα νὰ τοὺς τὸ ζητήσουμε σιγά-σιγά καὶ μ' εὐγενικὰ παρακάλια (ἔ, νὰ μὴ μᾶς κακοχαρακτηρίσουν κι ὅλας). Αὐτὰ εἶναι, σέ... ἀδρὲς γραμμές, τὰ ἐρωτήματα πού χρῆζουν ἀπαντήσεως, κάπου ἔκαστε πιθανῶς πρέπει νὰ ἀναζητήσουμε καὶ τὴν οὐσία. Τὴν ὁποία οὐσία πάντως ἀποκλείεται νὰ τὴ βροῦμε στὶς ἀπίστευτες φληναφηματικὲς μπουρδες πού μᾶς ἀραδιάζουν ὅλες αὐτὲς τὶς μέρες οἱ διάφοροι Κουμουτσακοβαληνάκηδες...

Ἀπὸ ἐκεῖ καὶ πέρα ὅμως, βλέπετε τώρα πάλι τί γίνεται! Τὸ γνωστὸ βεβαίως θεάτρο τοῦ παραλόγου. Βγαίνει δηλαδὴ τὸ ἕνα γιουσουφάκι καὶ κατηγορεῖ τὸ ἄλλο. Ὁ εἰς ἀμερικανοτοσολιᾶς τὸν ἕτερον. Βγαίνουν τώρα καὶ ἄλληλοκατηγοροῦνται γιὰ ἐνδοτισμὸ οἱ ἀμφοτέρωθεν προσκυνημένοι, ὑποτιμῶντας τὴ νομισμὴν μᾶς καὶ παίζοντας μετὰ τὰ ἔσχατα ὄρια τῆς ἀνοχῆς καὶ τῆς ἀνοχῆς μᾶς. Μία θλιβερὴ πασαρέλα μιζέριας, ραγιαδισμοῦ καὶ ἀνικανότητας. Ὅλοι οἱ Πιπινέληδες ἐπὶ σκηνῆς. Ὅλα τὰ μωρὰ στὴν πίστα...

(ΔΥΣΤΥΧΩΣ) ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

Βουλγαρικές ιστορικές παραχαράξεις: Μία πολύ παλιά ιστορία... (ΜΕΡΟΣ Β')

του Ν.Δαπέργολα
Διδάκτορα Βυζαντ. Ιστορίας ΑΠΘ

Τό κυρίως πρόβλημα περιστρεφόταν ανέκαθεν γύρω από το θέμα της Μακεδονίας και της Θράκης, απέναντι στις όποιες ή στάση των γειτόνων μας ήταν μονίμως διεκδικητική. Και εδώ οι όροι «ανέκαθεν» και «μονίμως» χρησιμοποιούνται στην κυριολεξία τους: είναι πράγματι τόσο παλαιά αυτή ή διεκδίκηση, πού χρονολογικά προηγείται ακόμη και της ίδιας της βουλγαρικής εθνογένεσης (1), ώστε αν κανείς άστειυόμενος μιλούσε για πραγματική έμμογή, έντυπωμένη στα... βουλγαρικά έθνικά γονίδια, δέν θα άπείχε πολύ της πραγματικότητας. Τό πρόβλημα παρέμεινε έως τόν 14ο αιώνα, σφραγίζοντας τη φύση των βυζαντινοβουλγαρικών σχέσεων (πού ήταν σχεδόν σέ μόνιμη βάση έχθρικές) και δέν άνεστάλη παρά μόνο μέ την όθωμανική κατάκτηση, όποτε ό όρος «διεκδίκηση» έχασε πιά μοιραία κάθε σημασία, μιά πού τόσο οι Βούλγαροι, όσο και οι Έλληνες ήταν πλέον ύπόδουλοι τών Όθωμανών.

Μέ την ίδρυση όμως τού σύγχρονου βουλγαρικού κράτους (1878) και την περαιτέρω ένεργοποίηση τού βουλγαρικού έθνικισμού, ό κίνδυνος αναβίωσε. Μακεδονία και Θράκη τέθηκαν και πάλι στό επίκεντρο τών βουλγαρικών επιδιώξεων, οι όποιες μάλιστα, ως γνωστόν, έφτασαν κάποιες φορές μιά ανάσα από την ύλοποίησή τους (προσωρινή κατοχή της Μακεδονίας και της Θράκης μέ τη Συνθήκη τού Αγίου Στεφάνου τό 1878, κατάκτηση της Ανατ. Μακεδονίας και της Θράκης τό 1912, κατοχή τών ίδιων περιοχών κατά την περίοδο 1941-44). Τό πράγμα βεβαίως τελικά κάπου πάντα σκόνταφτε και οι έλπίδες για τη μόνιμη προσάρτηση αυτών τών έδαφών παρέμειναν άπατηλές, αυτό όμως κάθε άλλο παρά άποθάρρυνε τις βουλγαρικές φιλοδοξίες. Οι Βούλγαροι έκτίμησαν - πολύ σωστά από την πλευρά τους - ότι για να μπορέσουν να

διεκδικήσουν αυτές τις περιοχές, έπρεπε να έμφανίσουν ιστορικά δικαιώματα επ' αυτών, τά όποια στη συνέχεια θα προπαγάνδιζαν στα διεθνή φόρα. Ό ένας δρόμος πού άκολουθήθηκε προς την κατεύθυνση αυτή ήταν τών πολιτικοστρατιωτικών μέτρων (π.χ. ή δραστηριότητα της ΕΜΕΟ και τών άλλων κομιτάτων κατά την περίοδο 1893-1908 για τόν έκβουλγαρισμό της έθνικής συνείδησης τών έλληνικών μακεδονικών πληθυσμών ή ή μεταφορά Βουλγάρων έποίικων κατά τη ναζιστική κατοχή στη Μακεδονία και τη Θράκη μέ στόχο την άλλοίωση τού έθνολογικού χάρτη της περιοχής). Όσο για τόν άλλο δρόμο, αυτός βεβαίως ήταν της ιστορικής επιστήμης.

Στά πλαίσια αυτής της προσπάθειας, οι Βούλγαροι ιστορικοί ύπήρξαν παλαιότερα υπέρμαχοι τόσο της θεωρίας τού Φαλμεράγιερ, όσο και άργότερα τών νεότερων, μετριοπαθέστερων έκδοχών της (πού δυστυχώς ακόμη και σήμερα εξακολουθούν να έχουν αρκετά μεγάλη διάδοση στην δυτική ιστορική έρευνα). Τις θεωρίες αυτές μάλιστα τις διέστρεψαν ακόμη περισσότερο, κάνοντας λόγο για έντονη μετά τόν 6ο αί. όχι άπλως σλαβική παρουσία στην Ελλάδα, αλλά άκριβέστερα βουλγαρική (μέ κύριο έπιχείρημα τόν συσχετισμό της βουλγαρικής γλώσσας μέ τούς γλωσσολογικούς τύπους τών αρχαιότερων σλαβικών τοπωνυμίων τού έλλαδικού χώρου). Τόσο έντονη ήταν μάλιστα - κατά τούς ισχυρισμούς τους - αυτή ή παρουσία, ώστε απέκοψε ουσιαστικά επί τρεις τουλάχιστον αιώνες τη Μακεδονία από τόν βυζαντινό έλεγχο και διευκόλυνε και την επίσημη για κάποιο διάστημα (άρχες 10ου αί.) προσάρτησή της στό βουλγαρικό κράτος. Η μόνη περιοχή πού τελικά δέν χάθηκε ποτέ για τη Βυζαντινή Αυτοκρατορία ήταν - κατ'αυτούς - ή περιφέρεια της Θεσσαλονίκης, πού διατήρησε και διά της θαλασσίας όδοι την έπικοινωνία της μέ την Κωνσταντινούπολη (2).

Όλες αυτές οι άπόψεις όμως άποτελούν

κλασικά παραδείγματα είτε λανθασμένης έρμηγείας τών ιστορικών πηγών, είτε και έσκεμμένης παραχαράξης τους. Για τις μέν θεωρίες όλοκ ή μερικότερο έκσλαβισμού της Ελλάδος, μπορούμε να πούμε σήμερα ότι έχουν πλέον καταρρεύσει (έξέλιξη στην όποια και ό ύποφαινόμενος είχε την έξαιρετική τιμή να συμβάλει), καθώς από τόν έξονυχιστικό έλεγχο όλων τών βυζαντινών πηγών πού διασώζουν σχετικές ιστορικές, αρχαιολογικές και τοπωνυμικές μαρτυρίες, έπισυνάγεται βεβαίως ότι πράγματι σημειώθηκαν κατά τόν 7ο αί. σλαβικές εγκαταστάσεις στόν έλλαδικό χώρο, πού όμως περιορίζονταν σε έλάχιστες έπιμέρους περιοχές, όπως τη Ν.Α. Πελοπόννησο, τη Μαγνησία, τό Βέρμιο και την περιοχή τού κάτω ρού τού Στρυμόνα. Αυτές οι εγκαταστάσεις, οι λεγόμενες Σκλαβηνίες, έμοιαζαν μέ νησίδες ανάμεσα στους πολυπληθέστερους έλληνικούς πληθυσμούς (πού ούδέποτε εκδιώχθηκαν ή έγκατέλειψαν την έλλαδική ένδοχώρα, όπως λανθασμένα πιστευόταν παλαιότερα), πράγμα πού πιστοποιεί και ό σχετικά γρήγορος γλωσσικός τούς έξελληνισμός, μετά από μία φυσιολογική βεβαίως πρώτη περίοδο άπομόνωσης (3). Όσο δέ για την έπιμέρους θεωρία τών Βουλγάρων ότι αυτές οι εγκαταστάσεις ήταν βουλγαρικές, αυτή είναι όχι άπλως άβάσιμη, αλλά και έξωφρενική. Βεβαίως τό βασικό έπιχείρημα πού έπιστράτευσαν, δέν είναι τυπικά λανθασμένο, καθώς πράγματι ύπάρχει όμοιότητα της βουλγαρικής μέ τά παλαιότερα σλαβικά τοπωνύμια της Ελλάδας, στην πραγματικότητα όμως πρόκειται για καθαρή σοφιστεία. Τά τοπωνύμια αυτά χρονολογούνται τόν 7ο-8ο αί., σε μιά έποχή δηλαδή πού οι Σλάβοι τών Βαλκανίων μιλούσαν την ένιαία ως τότε νοτιοσλαβική, ενώ οι έπιμέρους έθνικές σλαβικές γλώσσες δέν είχαν ακόμη προκύψει (αυτές προήλθαν από τη νοτιοσλαβική, διαμορφούμενες σταδιακά μετά τόν 8ο αί.). Άρα οι γλωσσολογικοί τύποι τών τοπωνυμίων προέρχονται στην πραγματικότητα από τη νοτιοσλαβική. Από κεί και πέρα είναι φυσικό να θυμίζουν και τη βουλγαρική, από τη στιγμή πού και ή τελευταία ύπήρξε άμεσο προϊόν αυτής

της ένιαίας γλώσσας. Πρόκειται, όπως εύκολα παρατηρούμε, για ένα έντελώς αυθαίρετο πρωθύστερο, πού «έντοπιζει» βουλγαρικά γλωσσικά φαινόμενα πού πριν άρχισει να διαμορφώνεται ή βουλγαρική γλώσσα και «τοποθετεί» Βουλγάρους στη Μακεδονία δυό τουλάχιστον αιώνες πριν άρχισει καν να συντελεστεί ή βουλγαρική έθνογένεση.

(ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ)

Σημειώσεις

(1) Είναι γνωστές οι έπεκτατικές τάσεις προς τά θρακικά και μακεδονικά έδάφη πού συχνά επέδειξαν οι Πρωτοβούλγαροι, τόσο πριν από τόν εκχριστιανισμό τους (864), όσο και στη συνέχεια, μέ κορυφαία βεβαίως την περίπτωση τού τσάρου Συμεών (893-927), ό όποιος μάλιστα ήταν τόσο φιλόδοξος, πού όνόμαζε τόν εαυτό τού «αυτοκράτορα Βουλγάρων και Ρωμαίων» και είχε ως άπώτατο στόχο να καταλάβει την Κωνσταντινούπολη και να καταστήσει τό κράτος του διάδοχο τού βυζαντινού.

(2) Πράγματι οι Βούλγαροι ιστορικοί «διέγνωσαν» μέν κάποια διάδοση της βουλγαρικής γλώσσας και μέσα στη Θεσσαλονίκη, περαιτέρω όμως δέν τόλμησαν ούτε περί έκβουλγαρισμού της να μιλήσουν, αλλά ούτε και για άποκοπή της από τό βυζαντινό κράτος. Δέν γνωρίζω γιατί. Ίσως, έπειδή ακόμη και τό βουλγαρικό θράσος να έχει εν τέλει και αυτό κάποια όρια.

(3) Μέ μόνη ίσως έξαίρεση τη Σκλαβηνία της Δυτικής Μακεδονίας, για την όποια όφείλουμε να όμολογήσουμε ότι δέν διαθέτουμε τεκμήρια γλωσσικού έξελληνισμού. Στις περιοχές αυτές άλλωστε πιθανότατα έλαβαν χώρα και μεταγενέστερες τού 9ου αιώνα εγκαταστάσεις σλαβικών πληθυσμών, πού αυτή τη φορά δέν άποκλείεται πράγματι να ήταν και βουλγαρικής προέλευσης. Αυτοί ήταν κατά πάσα πιθανότητα οι μακρινοί πρόγονοι τών καθ' ήμάς λεγομένων Σλαβομακεδόνων ή και τών Σλάβων της περιοχής τών Σκοπίων. Έλλείψει ιδιαίτερων ιστορικών δεδομένων, τό ζήτημα αυτό δέν μπορεί δυστυχώς περαιτέρω να διερευνηθεί. Ακόμη πάντως και αν ύποθετικά άποδεχόμασταν όλους αυτούς τούς πληθυσμούς ως άπογόνους τών πρώτων ακόμη Σλάβων πού έφτασαν στην περιοχή, και πάλι θα ήταν βέβαιο ότι θα κάναμε λόγο για εγκατάσταση πού δέν μπορεί κατά κανένα τρόπο να χρονολογηθεί πριν από τόν 7ο αιώνα.

Τό σέξ και ή Άριστερά

ΣΑΡΑΝΤΟΣ Ι. ΚΑΡΓΑΚΟΣ

Πολλοί άπορούν πώς και γιατί άνθρωποι πού έλαβαν κάποτε ύπερσυντηρητική άγωγή, όταν φτάνουν σε μιά μεγάλη ήλικία και κανονικά θα έπρεπε να είναι πού ύπεύθυνοι, σοβαροί - έστω συντηρητικοί - , έκτρέπονται τών κανόνων της ευπρέπειας, χάνουν την άίσθηση τού μέτρου και περνούν - από αντίδραση ίσως - στην απέναντι όχθη. Κάνουν ό,τι δέν θα έπέτρεπαν στόν εαυτό τους να κάνει όταν ήσαν παιδιά. Βέβαια, ή πάγια παιδαγωγική αντίληψη, γνωστή από τά χρόνια τού Πλουτάρχου, είναι πώς όποιος δέν ζήσει τη ζωή του ως παιδί όταν ήταν παιδί, σάν μεγαλώσει θά παιδιάρσει. Τό έχω παρατηρήσει μέ παιδιά πού έζησαν σε άυστηρό θρησκευτικό πλαίσιο: θρησκευτικές όργανώσεις, κατηχητικά, θρησκευτικά σχολεία. Όταν ξεφύγουν λίγο από αυτά, σπάνε την άλυσο. Σε ανάλογο άυστηρό πουριτανικό πνεύμα έζησαν και πολλά παιδιά πού πέρασαν κι αυτά από άριστερές κομματικές όργανώσεις.

Στόν χώρο της Άριστεράς ίσχυε παλιά ένας άυστηρός τύπος και τρόπος ζωής, πού έφτανε ως τά όρια τού πουριτανισμού. Ήταν πολύ γνωστή στους παλιούς Άριστερούς ή φράση τού Λένιν πού έλεγε ότι δέν επιτρέπεται να πίνει κι άλλος από τό ίδιο ποτήρι. Ποτήρι έν προκειμένω ήταν ή γυναίκα! Ήταν γνωστή στους παλιούς άντάρτες ή φράση τού Άρη «τήν κόβουμε αλλά δέν την χώνουμε», θέλοντας μέ τη φράση αυτή να διαφυλάξει την επαναστατική ήθική τών άνταρτών του. Ήταν γνωστή ή έντολή τού Κόμματος πού επέβαλε στα στελέχη του στή μικρή περίοδο νομιμότητας (1945-1946) να έπισημοποιήσουν μέ γάμο τις σχέσεις πού είχαν άναπτυχθεί στην περίοδο της Αντίστασης. Καμμία κοπέλλα δέν έπρεπε να μείνει εκτεθειμένη. Όσο για την όμοφυλοφιλία ήταν στίγμα, ήταν λεκές, ήταν άστικός έκφυλισμός, προκειμένου για έναν Άριστερό. Και θυμάμαι μέ όδύνη

τήν κατασχόνη πού περιέβαλλε κάποια πρόσωπα στα όποια είχαν κολλήσει τη ρετινιά τού «τοιούτου». Θυμάμαι μέ όδύνη τούς έκβιασμούς τούς όποιους ύφίσταντο κάποιοι διανοούμενοι, κάποιοι λογοτέχνες για τούς όποιους - έστω μουλωχτά - λέγονταν πράγματα ...καβαφικά. Αυτά πού τώρα μπορεί να λένε κάποιοι κληρικοί ήσαν θωπείες μπρός σ' εκείνα πού έλεγαν μέχρι πρόσφατα κάποιοι άριστεροί για άλλους άριστερούς.

Όλα αυτά βέβαια έχουν την ιστορία τους και την προϊστορία τους. Ό Άριστερισμός στην Ελλάδα δομήθηκε πάνω σε δύο πυλώνες:

Θά μπορούσαμε να μιλάμε για τόν... Σταχάνοφ τού σήμερα: Και «ρόζ» και οικόλογος (ποδηλάτης γάρ)

ό ένας είναι τό λαϊκό στοιχείο πού μέχρι πρότινος, μέχρι δηλαδή πού να μπει σε κάθε λαϊκό σπίτι ή «Τίβι», κρατούσε μιά παράδοση άυστηρότητας περί τά ήθη. Η λεβεντιά, ό άντρισμός (όχι τό άντριλικό), ή παλληκαριά ήταν λαϊκά ιδανικά. Ό δεύτερος πυλώνας ήταν ό σταλινισμός πού μέχρι τώρα βασανίζει τη σκέψη, τη νοοτροπία, τη συμπεριφορά τών Άριστέρων, κυρίως - όσο κι αν φαίνεται περίεργο - της λεγόμενης άνανευτικής Άριστεράς. Έκεί ύπάρχει άφθονη δόση σταλινικής στό πνευματικό της έποικοδόμημα, παρά τά φαινόμενα και έπιφαινόμενα μιάς προοδευ-

τικής άφλογιστίας. Ό Στάλιν, παρά τη μακρά επαναστατική του θητεία, παρέμενε στό βάθος ένας Γεωργιανός μέ θρησκευτικές και λαϊκές καταβολές πού τις πέρασε και στό Κόμμα.

«Η σεξουαλική άπελευθέρωση ύπήρξε άντικείμενο έντονων άντιπαραθέσεων στους κύκλους τού Κ.Κ. κατά τη διάρκεια της δεκαετίας τού 1920. Αλλά μέσα στη δεκαετία πού άκολουθήσε, ό Στάλιν καθιέρωσε την αντίληψη ότι στή σοβιετική κοινωνία δέν ύπήρχε κανένα ενδιαφέρον για τό σέξ. Αυτό δέν είχε καμμία σχέση μέ τόν άυθεντικό πουριτανισμό: άπέρρεε από τό δόγμα της «άπόλειας της ιδιαίτερης προσωπικότητας, τού άτομου πού δέν άφηνε χώρο για την άγάπη και τό σέξ. Οι άνθρώπινες παρορμήσεις και τά ανθρώπινα συναισθήματα έπρεπε να καταπιεστούν. Τά έργα τού Φρόντ είχαν άπαγορευθεί, ένψ τό διαζύγιο και ή μοιχεία άποδοκιμάζονταν από τό Κόμμα. Έπαναφέρθηκαν οι άυστηρές ποινές κατά της όμοφυλοφιλίας. Τό νέο δόγμα έκτεινόταν και μέχρι την πλήρη άπαγόρευση της σεξουαλικής παιδείας. Στις γραφικές τέχνες τό καλυμμένο περίγραμμα ενός γυναικείου στήθους θεωρούνταν επικίνδυνα έρωτικό. Έπρεπε να καλύπτεται από όλόσωμες φόρμες εργασίας. Τό καθεστώς ήθελε ξεκάθαρα να μετατρέψει κάθε μορφή πόθου σε άγάπη για τό Κόμμα και πάνω απ' όλα για τόν Μεγάλο Ήγέτη» (Antony Beevor, Βερολίνο, Η πτώση 1945, σ. 79)

Πάνω σ' αυτόν τόν καμβά στηρίζεται και τό περίφημο μυθιστόρημα τού Όργουελ «1984» πού γράφτηκε τό 1948. Στή φανατική Ώσκεανία, όπου κυριαρχούσε τό κόμμα τού «Άγγκος» ό έρωτας ήταν άπαγορευμένος, διότι έπρεπε κάθε μορφή πόθου να διοχετεύεται προς τόν «Μεγάλο Άδελφό» (Μπιγκ Μπράδερ). Στά μετέπειτα χρόνια άλλαξαν πολλά κι ένα από αυτά ήταν ή στάση της Άριστεράς έναντι τού σέξ. Όμως κι εδώ έσχισε ή άρχή της άλλης όχθης. Αφήνουμε τη μία και περνάμε στην άλλη. Ό,τι συνέβη στην Αμερική, στην όποια μέχρι τη δεκαετία τού 1950 ήταν άπαγορευμένο στις ταινίες τό φιλί (οι ήθοποιοί, όταν φιλιούνταν, δέν έφερναν τά

χείλη σε έπαφή ή είχαν γυρισμένη την πλάτη προς τόν θεατή), στην όποια ξεσπασε, ειδικά μέ τούς Χίππυς ή μεγάλη έκρηξη τού σέξ, τό ίδιο συνέβη και μέ την εύρωπαϊκή Άριστερά, τη λεγόμενη άνανευτική, μετά την έκρηξη και τό άπότομο σβήσιμο τού Παρισινού Μάη. Αφού δέν μπορείς να κάνεις πολιτική (έκτός κι αν ένταχθείς στό σύστημα, σάν τόν Κόν Μπεντίτ), κάνε έρωτα. Κι όταν λέμε έρωτα, έννοούμε πρωτίτως τό σέξ, και μάλιστα τό άπο-ευαισθητοποιημένο και άπνευματικό σέξ. Τό ίδιο έγινε και στην Ελλάδα μετά τό ναυάγιο τών επαναστατικών όνείρων πού γέννησε ή μεταπολίτευση. Τη λέξη «σύντροφος» και «συναγωνιστής» άντικατέστησε σταδιακά ή λέξη «γκόμενος» - γκόμενα». Κι αφού πιά σήμερα πολλοί εκπρόσωποι της γενιάς αυτής δέν μπορούν να άγωνισθούν για την έλευθερία τού πνεύματος πού πνίγεται παντού και για την έλευθερία τού λόγου, άγωνίζονται για την έλευθερία τού κ... Πέρασε πιά ό καιρός τών μεγάλων κοινωνικών άγώνων. Τά κοινωνικά προβλήματα λύθηκαν! Η Ελλάδα κολυπά στην εύμάρεια και στην άσφάλεια. Τώρα οι γάμοι μεταξύ όμοφυλοφίλων και οι υιοθεσίες παιδιών από τούς «έν λόγω» είναι τά μεγάλα προβλήματα πού άπασχολούν τόν κόσμο! Δέν ξέρω τό τί καυστικά είπε γι' αυτά ό Θεσσαλονίκης Άνθιμος, ούτε μ' ενδιαφέρει. Ξέρω, όμως, καλά τί θα έλεγε ό Ίωακείμ Κοζάνης (άν τόν έχουν άκουστά), ξέρω κι θά έλεγαν οι καπεταναίοι τού ΕΛΑΣ, αν άκούγαν αυτά πού πρεσβεύει σήμερα κάποιο τμήμα της Άριστεράς. Μά περισσότερο ξέρω τί θά έλεγαν, αν τούς άκούγαν, ό άγριος Μακρυγιάννης και ό άθυρόστομος Καραϊσκάκης.

Από πολλές άπόψεις αυτή ή σεξουαλική άπελευθέρωση (για την κοινωνικοπολιτική ποίος νοιάζεται...) έφερε και την Τουρκία στην Ευρώπη. Τό βράδυ της 4ης Οκτωβρίου κοιτούσα τη «Σύννοδο τών 25». Άντρα ζητούσα μά άντρας πουθενά. Σε όλες αυτές τις συνάξεις ό πού ...άντρας (για να μην πώ και ό μόνος) ήταν ό Έρντογάν. Είμαι βέβαιος ότι ή Τουρκία μέ την ένταξη της στην Ευρώπη θά λύσει προβλήματα πολλά...

ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ Α ΛΑ ΤΟΥΡΚΙΑ

Η Ένοπλη Δειμοκρατία

Ο ύφυπουργός Άμυντικών Βιομηχανιών Μουράτ Μπαγιάρ δήλωσε "Δέν έχουμε την πολυτέλεια να μειώσουμε τις δαπάνες για την άμυντική βιομηχανία. Η Τουρκία έχει έναν από τους πρωτοπόρους στρατούς του κόσμου και στο ύπουργείο Άμυνας υπάρχει ένα πλούσιο σχέδιο για την άμυντική βιομηχανία. Σ' αυτή τη φάση η Τουρκία δέν μπορεί να κάνει πολεμικό αεροπλάνο, γι' αυτό έχει προτεραιότητες όπως λογισμικό, έλεγχος-διοίκηση, μη επανδρωμένα αεροπλάνα. Αυτή τη στιγμή το ποσοστό ντόπιας παραγωγής στις άμυντικές προμήθειες είναι 25% και πολύ σύντομα θά φτάσει το 50%." (17-9, έφ. Χουριέτ)

Τό Κουρδικό είναι πάντα παρόν

Μετέχοντας ό αντιπρόεδρος της μικτής εύρωτουρκικής επιτροπής Τζούστ Λάγκεντικ σέ εκδήλωση στις Βρυξέλες με τίτλο «Τό Κουρδικό πρόβλημα στο περιβάλλον της Τουρκίας της ΕΕ» κατηγόρησε τις τουρκικές ένοπλες δυνάμεις ότι δυσκολεύουν τόν δρόμο της Τουρκίας πρòς την Ε.Ε. Ανέφερε επίσης πòς «για τήν λύση του Κουρδικού ζητήματος οι Κούρδοι θά πρέπει να σωθούν από τόν Μύθο του 'Οτζαλάν». Δέν μπορώ να κατανοήσω τήν αύξηση τών επιθέσεων του ΡΚΚ τήν στιγμή πού η Τουρκία πλησίασε τόσο τήν Ε.Ε.. Προσέξτε ότι μετά τήν όμιλία του Έρντογάν στο Ντιαρμπακίρ ύπήρξαν αντιδράσεις από 2 πλευρές. Από τόν στρατό και από τούς έθνικιστές. Οι έθνικιστές αντίτιθενται στην πολιτική της ΕΕ. Τό ΡΚΚ προκαλεί τόν στρατό. Αυτό με κάνει να σκέπτομαι πòς η όργάνωση αυτή δέν θέλει λύση. Δηλαδή στην πραγματικότητα τó ΡΚΚ γίνεται όργανο του στρατού και τών έθνικιστών. Όλοι παίζουν τó ίδιο παιχνίδι. Δυσκολεύουν τήν δουλειά της κυβέρνησης στην Εύρωπη. Δέν μπορώ να καταλάβω γιατί τήν στιγμή πού η κυβέρνηση κάνει τέτοιο βήμα οι Κούρδοι άκόμα βγαίνουν στους δρόμους και φωνάζουν "Έλευθερία στον 'Οτζαλάν". Φαίνεται πòς κάποιοι κύκλοι στο ΡΚΚ δέν θέλουν ειρήνη". (21-9, έφ. Άκσάμ)

Εύημερία τών πλουσίων...

Η εύημερία «Φιγκαρό» σημειώνοντας τήν εξόρμηση τών τουρκικών έταιρειών στις ισλαμικές χώρες γράφει «Η Τουρκία δεσπόζει σέ όλο τόν άραβομουσουλμανικό κόσμο και στην περιοχή από τó Άφγανιστάν και τόν Καύκασο μέχρι τή Β. Αφρική». Η εύημερία άναφερόμενη στην επίσκεψη πού θά γίνει τόν Οκτώβριο στην Άλγερια από τόν Έρντογάν γράφει πòς πρόκειται για ένα τέχνασμα καθώς θά συνοδεύεται από πάνω από 100 εύχειρηματίες. Δίνοντας πληροφορίες για τις δραστηριότητες τών τουρκικών έταιριών γράφει πòς η Turkcell δραστηριοποιείται στο Άζερμπαϊτζάν, τήν Γεωργία και τήν Μολδαβία ενώ έταιρείες όπως η Gama, η STFA και η Alarko κάνουν δρόμους, νοσοκομεία, γέφυρες και παλάτια σέ μία περιοχή από τήν Τρίπολη μέχρι τήν Τασκένδη. Αίσθηση προκάλεσε ότι η TAV κέρδισε διαγωνισμό για τόν σταθμό του Καΐρου αφήνοντας πίσω γίγαντες όπως η Vinci και η Bouygues. (20-9, έφ. Χουριέτ)

Οί πολλοί όμως...

Ο Νουσερέτ Κενάρ πριν λίγο καιρό απολύθηκε από τήν δουλειά του σέ μαγαζί με χαλιά. Άνεργος και χρωμένος θόλωσε. Σήμερα τό μεσημέρι πήγε στην πλατεία Σουλτάναχμετ-Άγία Σοφία όπου πυροβόλησε μερικές φορές στον άέρα, πανικοβάλλοντας τουρίστες και διερχόμενους. Τήν τελευταία σφαίρα τήν έριξε στο κεφάλι του. (27-9, έφ. Νετγκαζέτε)

M.K.

kyneg@otenet.gr

Αντιφωνήματα

Μέχρι τώρα Ξέραμε Έρυθρό Σταυρό και Έρυθρά Ήμισέλινο. Ός τό τέλος του 2005 θά άντικατασταθούν με Έρυθρό Διαμάντι ώστε να καλυφθεί και τό ...Ισραήλ

Οί πιέσεις τών ΗΠΑ -πού εκβίαζαν με τά 5 έκ. \$ της συμμετοχής τους - έπιασαν τόπο: Η έκπρόσωπος «τους» κ. Γκόλντμπεργκ (ναί, έτσι τήν λένε!) τά κατάφερε.

Μπορεί να όργανωθεί από δημόσιο φορέα στον Καναδά φεστιβάλ Παλαιστινιακών ταινιών; Η τοπική Μπνάι Μπρίθ λέει όχι, πρόκειται για άντιισραηλινή προπαγάνδα

Ένώ οι λίστες του Σπήλμπεργκ - και καμιά 6.000.000 ταινίες άκόμα του ίδιου μηνύματος - είναι σκέτη Τέχνη.

Τά κατάφεραν οι καφροευαγγελικοί τών ΗΠΑ: Πήραν μία παραλίμνια έκταση στην Γαλιλαία, άμοιβή για τό χρόνιο τσατσιλίκι τους στον ύπερατλαντικό έβραϊσμό.

Κόκκινος συναγεμός στην Νέα Υόρκη για τόν φόβο επίθεσης Ιρακινών... φαρμακοποιών! Κι άκολουθούν - άκόμη τρομερότεροι - οι Ιρακίνοι ώτορινολαρυγγολόγοι.

5 στούς 400 πλουσιότερους Αμερικανούς (κατά τό Forbes Οκτωβρίου) είναι έλληνικής καταγωγής: Ρ. Nicholas, John Calamos, Μ. Jaharis, George Argyros και Alex Spanos

Δέν είναι κι άσχημα. Υπάρχουν όμως δύο έρωτήματα: Πόσο Έλληνες είναι και πόση ισχύ - πέρα από δολάρια - διαθέτουν.

Στήν πτωχευμένη και αυτodiaχειριζόμενη Αργεντινή: Έθνικό Κίνημα Έπιχειρήσεων υπό Κατάληψη. Ωραίο δέν άκούγεται;

Στό διάγγελμά του για τά 45 χρόνια της «Άνεξαρτησίας» ό Τάσος άπαρίθμησε τά κυπριακά πάθη: Τ/Κ άνταρσία 1963, πραξικόπημα - εισβολή και Σχέδιο Ανάν

ΤΑ ΤΟΞΙΚΑ

Χοστ!!! Άααααααα!!! Φοστ!!! Όωωωωωωχ!!! Χοστ!!! Άααααααααα!!!!*

* [Ήχητικά έφε άντι προλόγου, μεταφραζόμενα - πρòς διευκόλυνση του έμφανώς αποσβολωμένου καλωσυνάτου αναγνώστου - ως έξης: α) ήχοι μαστιγίου (πού τό κρατά βλοσυρός και άνειλημων ό "Έλλην ΥΠΕΕ) και β) τουρκικές κραυγές άνειπώτου πόνου (όπως κατεγράφησαν κατά τόν νεό έν Λουξεμβούργω τηλευγή διπλωματικό μας θρίαμβο)]...

Γιά να μην τά πολυλογούμε λοιπόν, ήδη καταλάβετε πού θά είναι άφιερωμένα τά σημερινά «Τοξικά» (όπως και τά έπόμενα). "Ε, και λογικό είναι, αυτό είναι τό σπουδαίο γεγονός τών ήμερών. Η έναρξη δηλαδή τών ένταξιακών διαπραγματεύσεων για τήν Τουρκία, με μία Ε.Ε. πού πραγματικά άφηνίασε μέχρι να τό καταφέρει, και μία έλληνική έξωτερική πολιτική πού επίσης άφηνίασε για να φανεί άντάξια του άμμου και του άπώτερου ένδόξου παρελθόντος της. Και έκανε τόσες φιλότιμες και άπεγνωσμένες προσπάθειες, πού τελικά πράγματι τά κατάφερε: για μία άκόμη φορά είχε πάει για βρούβες...

Και καλά, για τήν (έτι και νύν αυτοαποκαλούμενη) Ένωμένη Εύρωπη, τί να πει πλέον κανείς! Όσο τουλάχιστον τήν άποτελούσαν 12 ή 15 κράτη, τό όλο έγχείρημα είχε μία λογική. Μπορεί και τότε να ήταν λογική σκληρού καπιταλισμού και ποδηγήτησης του Εύρωπαίου πολίτη, έστω και έτσι όμως ύπήρχε λογική! Υπήρχε και ένα κοινό πολιτειακό πρόσωπο (αυτής έστω της κολοβής άστικής δημοκρατίας), ύπήρχε και ένα σχετικά παρόμοιο οικονομικό έπίπεδο (ή έστω προοπτική έπίτευξής του, μέσα από τά προγράμματα σύγκλισης) και ύπήρχε φυσικά και μία πολιτισμική ταυτότητα (δεδομένη βεβαίως και για τό νεοελλαδικό μόρφωμα - μπορεί πριν από πάρα πολλά χρόνια κι έγώ με πίστευα ότι πολιτισμικά είμαστε ξένο σώμα μες στη Δύση, αλλά τότε ήμουν άκόμη άνίδεον αϊθεροβάμον μειράκιον, πού διάβαζε Φιλοκαλία και Κόντογλου και έλεγε κοτσάνες

"Ε, παρεξηγήθηκε ό Αναστασιάδης και δέν πήγε στην παρέλαση! Ας πάει στην άλλη, πέρα από τήν Πράσινη Γραμμή.

Πέφτει κι αυτό τό όρθόδοξο κάστρο: Οί δολαριοκίνητοι Τάντις και Σία κάλεσαν τόν Πάπα στην Σεργία όπου 1000 χρόνια δέν είχε πατήσει, απ' τό Σχίσμα και μετά

Νέα κόλπα με τά Σκόπια οι ΗΠΑνωρωποι, παλιός ό ένδοτισμός στην χώρα μας: Χαμένη ύπόθεση, ρεζιλεύομαστε, τί προτείνετε... Ό,τι λέγαν για τήν Κύπρο οι τζουτζέδες!

Λογοκρισία γενικευμένη, οι διαμαρτυρίες έπιλεκτικές: Για Γιωτόπουλο και Κάρολος πολλοί επέκριναν, για τόν «δημοκρατικό» πόλεμο στον ίστορικό Ντ. Ίρβιγκ μούγκα!

"Όσο για μάς, φυσικά και είμαστε ύπερ της έλευθερίας λόγου όλων (δηλαδή με τή συνέντευξη του Κάρολος πού είχαμε κάνει είμασταν για... φυλακή!)

Δικαίως πήρε παπούτσι ό Ρεγκούζας. Όχι για όσα είπε (ή έκανε) με τόν ύπόκοσμο - σιγά μην ζιπαστούμε - αλλά για κείνο τό... «έπιεικά» πού ξεστόμισε! Ρέ άντε από δώ!

Ό Μισέλ Ζοσεράν, πρώην στέλεχος της Thales, κατήγγειλε στην LeMond πòς δωροδόκησε Έλληνα ύπουργό τό 2003 για να πάρει δουλειά τών Ένόπλων Δυνάμεων

Ευτυχώς όμως ό Γιάννος Παπαντωνίου (και ό Αθανασάκης) τόν διέψευσαν. Όλα είναι ψέμματα και συναμοσιές κατά του σοσιαλισμού και του ΠάΣοΚ γενικότερα

Ουρές, λέει, οι Αθηνέζοι, πού με δέκα ευρώ άξιώνονται ν' άτενίσουν τις χάντρες και τά καθρεφτάκια του «Τιτανικού». Ναί, τέτοια νέα από τούς άπόγονους του Πλάτωνος

Αυξήθηκαν κατά 40% οι Ρώσοι τουρίστες φέτος στην Έλλάδα και πλησίασαν τις

200.000. Μεγάλε Ζαμπουνίδη, άνοιξες τόν δρόμο με τούς 162 (σκέτο...) δικούς σου!

Ξανά μεταξουργείο στο Σουφλί; Κινέζοι τεχνικοί θά συμβάλουν, λέει, στην λειτουργία του μόνου άναπητιστηρίου της Ε.Ε.

Καλά τά είπε ό Μάκης Γιακουμάτος για τήν άνεργία και τούς έπιδοβιομήχανους. Θέλουμε όμως κι άλλα όνόματα: Και μίζοπεριφεραρχών και λαδούπάλληλων

Και ό άγαπητός Σαράντος Καργάκος μαζί μας σήμερα, για θέμα πολιτικά μη όρθό: τό κατάλληλο άρθρο στο κατάλληλο φύλλο

Τό νοσοκομείο της Αλεξ/λης δέν ήταν τελικά τό μόνο κτίσμα - τέρας του Έβρου. Όμοίως παρανοϊκές είναι κι οι διαστάσεις τών νέων δικαστηρίων στην Όρεσιτιάδα

Μέ 7 αίθουσες άκροατηρίου δέν υπάρχουν ούτε... δικαστές για να γεμίσει! Έγώ όμως δέν πιστεύω πòς ευθύνεται κάποια μίζα. Όχι. Απλώς οι πασοκοί προέβλεψαν για τά έπόμενα 4000 χρόνια. Κι αυτό σας πείραξε;

Τό ΣΔΟΕ στο Δημοκρίτειο! Άντε να δούμε, θά βρεί τίποτε; Και, κυρίως, θά αλλάξει ποτέ κάτι στο Δημοκρίτειο Άνεπιστήμιο;

Και στην ήμεριδα της ΠΟΘΣ χτύπησαν οι τρομοκράτες της παπαρολογίας: 3 σελίδες πρόλογος σέ (άλλουνο) διάλεξη! Καλά, δέν τόν βοηθάει, αλλά και τόση στέρηση!

Στίς 18 τρέχοντος ξεκινάει τό 10ο διεθνές συνέδριο Θρακολογίας σέ Κομοτηνή κι Αλεξανδρούπολη, με ενδιαφέρον έπισημονικό μά και έθνικοτοπικό

Και ναταν μόνο η μαζική παρουσία τών Βουλγάρων υπό τόν Φόλ; Είναι πού κι οι δικοί μας έπιανετρώνουν στην Ρωμαιοκρατία, όποτε οι άλλοι άλλωνίζονται στα περι καταγωγής πού τούς ενδιαφέρουν

"Ε, φυσικά και ήταν τυπογραφικό σφάλμα αυτό τό θέαμα στο πρωτοσέλιδο σχόλιο για τήν έθνική μπάσκετ στο προηγούμενο φύλλο μας. Λέτε να έπρόκειτο για... τέστ;

περι της Καθ' Ήμās Άνατολής - δέν είχα άκόμη, ως έπος ειπείν, άπολύτως συνειδητοποιήσει σέ τί είδους βλακώδες, έκφραγμαμένο Μπανανιστάν ζούσα). Τώρα όμως ποιός θά είναι πλέον ό έστω και θεωρητικός πολιτισμικός άρμος της Ένωσης, πέρα απ' τό τουρλουμπούκι και τόν πολυπολιτισμικό άχαρμά; Ποιός θά είναι ό ουσιαστικός πολιτικός της άρμος, από τή στιγμή πού μπαίνει σέ τέτοιο έπίσημο άλσιβερίσι με ένα φασιστικό καθεστώς άπολύτως συνώνυμο τών βασιανιστηρίων και της γενοκτονίας, με έναν στρατοκράτη άρχινταβατζή πού παραβιάζει έβδομηκοντάκις της ήμέρας ξένους έναέριους χώρους, άπειλεί συνεχώς με πόλεμο και - κυρίως - κατέχει με τά όπλα τμήμα εύρωπαϊκού (πλέον) εδάφους; Άλλά και ποιός θά είναι, τέλος, ό οικονομικός της άρμος, καθώς ένδέχεται να εισαγάγει μία άπειράριθμη λαοθάλασσα πού ταλανίζεται μέσα στην άπόλυτη οικονομική άθλιότητα; Πού είναι λοιπόν πλέον, έν κατακλείδι, ή ένιαία, ισχυρή και εύρωστη Εύρωπη; Πουθενά άσφαλώς! Κι άν τό πράγμα είχε ήδη καταντήσει άηδία με τήν τελευταία διεύρυνση, όταν σ' έναν πολιτικό όργανισμό (πού ήδη άδυνατούσε να χωρίσει δυο γαιδάρων άχχρα) χώθηκαν και οι έξ Άνατολικής Εύρώπης ξεβράκωτοι καφετζήδες τών ΗΠΑ, τώρα πιά πάει να μπει και ή όριστική ταφόπλακα. Έτούτο τό γελοίο άνεμομάζωμα δέν έχει πιά ούτε λογική, ούτε σχέδιο, ούτε σκοπό. Τό πότε ακριβώς βεβαίως τό άνεμομάζωμα θά γίνει και έπίσημως διαβολοσκορπισμα, κανείς δέν τό γνωρίζει. Κατ' ουσίαν όμως, αυτό έχει ήδη σχεδόν συντελεστεί...

Και φυσικά όλα αυτά ισχύουν, άνεξαρτήτως του άν τελικά θά μπει ή Τουρκία στην ΕΕ. Και μόνο τό ότι φτάσαμε μέχρι εδώ, τό να θεωρείται δηλαδή έντάξιμη και να παίρνει ήμερομηνία μία χώρα με τέτοια άνυπέβλητα χάλια, άποτελεί ντροπή για τήν πολιτική ιστορία της Εύρώπης, αλλά δείχνει πολλά και για τό πολιτικό παρόν και μέλλον της. Από τήν άλλη όμως, μην είστε και τόσο σίγουροι ότι ή Τουρκία τελικά δέν θά μπει. Τό ότι φυσικά ή γειτονική άάμππτωση φαιοχίτων ά μπορεί μέσα σέ 10 ή και 20 χρόνια να έκπληρώσει τούς ένταξιακούς όρους, είναι κάτι πού δέν στέκει ούτε ως σενάριο της

πλέον άρρωστημένης έπιστημονικής φαντασίας. Τό άπολύτως βέβαιο όμως, από τήν άλλη, είναι ότι κάποιοι θέλουν πάρα πολύ να τή βάλλουν (άλλιώς δέν θά φτάναμε ποτέ ως εδώ, σέ μία τόσο έπίσημη διαδικασία, μέσω της οποίας μάλιστα ούδεπώποτε κανείς τελικά δέν άποπέμφθηκε). Και άφού τό θέλουν, θά κάνουν ό,τι μπορούν για να τό πετύχουν, άμβλύνοντας τις αντιδράσεις τών λαών τους (αυτό είναι κατά τή γνώμη μου και τό μόνο βασικό άγκάθι στο όλο σχέδιο - καθότι, βλέπετε, υπάρχουν άκόμη χώρες με στοιχειώδη δημοκρατική λειτουργία, όπου πότε-πότε γίνεται κι από κανένα δημοψήφισμα, δέν είναι όλοι σαν τήν ήμετέρα Καφροπανανία). Από εκεί και πέρα βεβαίως, εκείνα τά περι έκπληρώσεως τών όρων, έγώ τ' άκούω βερεσέ! Τί μάς έγγυάται δηλαδή ότι αυτό τό περίφημο «κόσκινο» μέσα από τό όποιο θά... κοσκινίζεται από τούδε ή τουρκική «πρόδος», δέν θά έχει στην πραγματικότητα κάτι τρυπάρες να (μετά συγχωρήσεως); Τί μάς έγγυάται ότι δέν θά γίνουν παραδίπλα πέντε πράγματα βιτρίνας, στα όποια ή βαθύτερη ουσία θά θυσιαστεί και έν τέλει θά παρακαμφθεί; Λές και δέν έξέρουμε δηλαδή με πόσα διαφορετικά μέτρα και σταθμά άποφασίζει ή γιάφκα τών Βρυξελλών (και του ύπερατλαντικού της έπιβήτορα) ή με πόση εύκολία τό κρέας τό βαφτίζει ψάρι! Κι άν αυτοί σέ 10-20 χρόνια άποφανθούν ότι «οι βασικότεροι όροι τείνουν να έκπληρωθούν, όποτε μπορούμε να προχωρήσουμε», ποιός θά βρεθεί δηλαδή να τούς πει όχι και να άσκήσει βέτο; Μήπως οι ήμετεροι πολιτικοί νάνοι;

Άρκετά όμως είπαμε για τούς Εύρωπαίους. Καιρός να περάσουμε πιά και στον ρόλο πού παίζαμε έμεις σ' όλα αυτά, πράγμα άλλωστε πού άποτελεί - μεταξύ μας - και τό κύριο ζήτημα. Γιατί οι άλλοι τουλάχιστον παίζουν τό όποιο παιχνίδι τους, απ' τό όποιο προσδοκούν κάποια όφέλη, πράγμα πού ισχύει άσφαλώς και για τήν γνωστή και μη εξαίρετα... μυστηριώδη νήσο της άντρικής ζαρτιέρας (της οποίας στο κάτω - κάτω ή θελλώδης έρωτική σχέση με τούς Τούρκους χρονολογείται από τόν 17ο αιώνα).

Συνέχεια στην σελίδα έ... 5, όχι, όχι... 6."(H...)